

Jan Pavel II. při generální audienci 30. července 1997

Maria je obrazem církve

1. Mimořádná úloha, jakou Maria vykonává v díle spásy, nás vybízí prohloubit vztah mezi ní a církví. Podle názoru některých Marii nelze považovat za člena církve, protože výsady, které jí byly uděleny - neposkvrněné početí, božské mateřství a zvláštní spolupráce na díle spásy - ji kladou do nadřazeného postavení vůči společenství věřících.

Druhý vatikánský koncil však neváhá představit Marii jako člena církve, i když upřesňuje, že je jím vynikajícím a zcela jedinečným způsobem. Maria je obrazem církve, jejím vzorem a Matkou. Nicméně Panna patří k církvi a je jejím členem plným titulem.

Koncilní učení nachází významný základ v Písmu svatém. Skutky apoštolů uvádějí, že Maria byla přítomna v prvotní komunitě od počátku, když s učedníky a několika věřícími ženami očekávala na modlitbách Ducha svatého, který na ně sestoupí.

2. Po seslání Ducha svatého Panna žije i nadále v bratrském společenství uprostřed komunity a účastní se modliteb, naslouchá učení apoštolů a podílí se na lámání chleba, to je na eucharistické oběti. Ta, která žila v úzkém spojení s Ježíšem v Nazaretě, žije nyní v úzkém spojení se svým Synem přítomným v eucharistii.

Maria, Matka jednorozeného Syna Božího, je Matkou společenství, které tvoří mystické tělo Kristovo, a doprovází jeho první kroky.

Tím, že přijala toto poslání, bere na sebe úkol animovat církevní život svou vzornou mateřskou přítomností. Tato solidarita vyvěrá z toho, že patří do společenství vykoupených. Vždyť na rozdíl od svého Syna jí bylo třeba, aby byla vykoupena, protože je v Adamově potomstvu spojena se všemi lidmi, kteří potřebují spásu. Výsada neposkvrněného početí ji uchovala poskvrny hříchu, kvůli zvláštnímu spásonosnému vlivu.

Maria, vynikající a zcela jedinečný člen církve, užívá darů, které jí Bůh udělil, aby uskutečnila úplnější solidaritu s bratry jejího syna, kteří se už stali jejími dětmi.

Jako člen církve klade Maria do služby bratří svou osobní svatost, plod Boží milosti a její věrné spolupráce. Neposkvrněná se stává pro všechny křesťany mocnou oporou v boji proti hříchu a trvalým povzbuzením, aby žili jako vykoupení Kristem, posvěcení Duchem a jako synové a dcery Otce.

3. V prvotním společenství křesťanů je Maria, Ježíšova Matka, všemi respektována a ctěna. Každý chápe vůdčí postavení té, která zrodila Božího syna, jediného a univerzálního Spasitele. Panenský charakter jejího mateřství kromě toho jí umožňuje vydávat svědectví, jaký zvláštní přínos k dobru církve skýtá ten, kdo se zřekne lidské plodnosti z vnuknutí Ducha svatého, a zcela se oddá službě Božímu království.

Povolaná k tomu, aby intimním způsobem spolupracovala na oběti Syna a na daru Božího života lidstvu, Maria pokračuje ve svém mateřském díle i po seslání Ducha svatého. Tajemství lásky skryté v kříži inspiruje její apoštolskou horlivost, vede ji k úsilí šířit radostnou zvěst jako člen církve.

Slova ukřižovaného na Golgotě: "Ženo, hle tvůj syn!" - kterými se jí přiznává úloha Matky všech věřících - otevřela nové a neomezené horizonty jejímu mateřství. Dar Ducha svatého přijatý o letnicích k výkonu tohoto poslání ji vede k tomu, aby poskytovala pomoc svého mateřského srdce všem, kteří jsou na pouti k naplnění Božího království.

4. Jako vynikající člen církve Maria žije v jedinečném vztahu k božským osobám Nejsvětější Trojice, k Otci, Synu a Duchu svatému. Když ji koncil nazývá Rodičkou Božího Syna, a proto i milovanou dcerou Otce a svatyní Ducha svatého, připomíná i hlavní důsledek Otcovy obliby, jímž je Boží mateřství.

Protože si je Maria vědoma přijatého daru, sdílí s věřícími postoje synovské poslušnosti a hluboké vděčnosti, povzbuzujíc každého, aby uznal znamení Boží dobrotivosti ve svém životě.

Koncil užívá výraz svatyně Ducha svatého. Tím chce podtrhnout spojení přítomnosti lásky a spolupráce, jaká je mezi Pannou a Duchem svatým. Panna, kterou už svatý František z Assisi

vzývá jako nevěstu Ducha svatého, povzbuzuje svým příkladem ostatní členy církve, aby se velkodušně svěřovali tajemnému působení Ducha svatého a žili v trvalém společenství lásky s ním.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

K našim poutníkům se Svatý otec obrátil těmito slovy: "Vítám zde všechny z Čech a Moravy. Srdečně vám přeji, aby letní dovolená a prázdniny přispěly nejen ke zdraví těla, ale i duše. A k tomu vám velmi rád žehnám. Chvála Kristu!"

Castel Gandolfo

Dne 26. července přijal Jan Pavel II. českého dominikána P. Filipa M. A. Stajnera, kterého pozval, aby s ním koncelebroval mši svatou v kapli letní rezidence v Castel Gandolfo. P. Stajner při této příležitosti podal u Svatého otce důvodné odvolání proti formálnímu rozkazu pražského provinciála a předal Janu Pavlu II. mimo jiné 142 dopisů adresovaných Apoštolskému stolci a Kongregaci pro bohoslužbu a svátosti, které se vyjadřují k záměru zavést v našich diecézích urychleně podávání eucharistie na ruku bez předchozího projednání na církevním sněmu českých a moravských diecézí.

19. neděle v mezidobí - cyklus B

Myšlenka na neděli

Svoboda víry

Zamyšlení nad úryvkem Jan 6,41-51

Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec.

Vrať se ke Kafarnaum na břeh jezera, kde Ježíše stále ještě obklopuje velký zástup. Jistě je ti nápadná změna nálady, která tu nyní zavládla. Opět vidíš, jak rychle se mění přízeň lidí! Čím to, že ti, kteří s takovou horlivostí hledali Pána a podstoupili namáhavou cestu, aby jej opět našli, projevují nyní nahlas své zklamání? Kdyby opravdu hledali Ježíše, měli by se přece radovat, že jsou opět v jeho společnosti.

Hledali tu však spíše to, co se jim včera tolik zalíbilo. Přispěchali v domnění, že by se mohly vrátit staré časy, kdy jejich předkové nacházeli každý den bez velké námahy dobrý sladký chléb, který padal z nebe. Vidina této nové lákavé příležitosti je tak zaujala, že o nic většího nemají ani zájem, zvláště pokud by to vyžadovalo, aby změnili své smýšlení nebo dokonce své chování.

Kdyby měli být otevření pro nekonečně větší Boží dar, o kterém Ježíš mluví, museli by nejdříve uznat, že jejich včerejší hostitel není jen výjimečným člověkem, ale Bohem. A to je pro ně právě kámen úrazu. Jsou tu mezi nimi mnozí, kteří se mylně domnívají, že Ježíše docela dobře znají. Právě ti podlamují u ostatních ochotu uvěřit, že sestoupil z nebe.

Jak nebezpečná je taková jistota, která se opírá jen o lidské přesvědčení a lidské soudy, ačkoliv se tu jedná o nevystihlá Boží tajemství. To, co Ježíš učí, co koná a co nám přináší, to všechno je smysluplné jedině tehdy, když uznáme, že není jen synem Josefovým, jehož otce i matku známe, ale Synem Božím.

Bůh se mnohokrát a mnoha způsoby (1) přiblížil k člověku, nyní však se mu přiblížil nejdokonaleji a nejdůvěrněji tím, že se sám stal člověkem. Ukazuje se však, že k tomu, abychom přijali toto Boží pokoření, musíme sami zůstat pokorní.

Nikdo nemůže přijít k Ježíši, jestliže jej nepřitáhne Otec. Znamená to snad, že si sám vybírá, koho přitáhne a koho nepřitáhne? Jak rád by přitáhl každého člověka. Všichni budou vyučeni, ale ne všichni se učí, protože jsou i takoví, kteří nechtějí slyšet Otce. Vyučit se u Otce totiž neznamená učit se sebejistotě rozumovat, nýbrž učit se přijímat s pokorou a svobodou i to, co nás přesahuje, uvěřit slovům Božího Syna, která nás uvádějí do nadzemského světa Božích tajemství.

Neboj se tajemství. Právě ona jsou velkým Božím darem. Stojíš-li před nimi, neznamená, že jsi nevzdělanec, který ještě nedorostl k jejich pochopení. Naopak. Největší moudrost je pochopit a přijmout skutečnost, že v tomto čase nemohou být pochopena.

Proč tedy Ježíš s nimi přichází? Nesmí ti snad nabídnout tak velký dar, že přesahuje všechno tvoje pomyšlení? Nesmí tě připravovat na to, že tvoji omezující smrtelnost chce změnit na život, nezná hranic? Není snad hoden tvójí důvěry, protože se ti stal tak podobný? Vždyť k tobě sestoupil tak hluboko jen proto, že chce obětovat své tělo za život světa a otevřít ti možnost, aby se tvůj život spojil s jeho životem, tak jak je jeho život spojen s životem Otce (2). O co se tedy bude opírat tvoje víra? O uspokojení, které pocítil tvůj rozum, nebo o důvěru v moudrost a lásku Boha-člověka. Budeš pochybovat o velkodušné Boží nabídce, protože překračuje všechno pomyšlení, anebo právě proto vděčně a pokorně uvěříš jeho slovu? I o tom, co se ti zdá, že chápeš, se jednou přesvědčíš, žeš vnímal v tomto čase jenom slabý odlesk pravé skutečnosti.

Jak vidíš, stále přibývá těch, kteří s reptáním odcházejí zaslepeni oslnivou jistotou, založenou jen na svém vlastním přesvědčení. Nedej se zmást. Tak jako lidský rozum ani většina není zárukou skutečné pravdy. Ti, kteří odešli, dělají jen zármutek svatému Božímu Duchu(3), budou teď usilovně hledat stále nové a pokud možno pádné důvody pro svoje přesvědčení. Poznáš je podle toho, že všechno důmyslně promysleli tak, aby už pokud možno nepotřebovali Ježíšovo božství. Budou jeden druhému dokazovat, že jsou moderní, jako kdyby Bůh, Stvořitel všeho - i času, byl schopen zaspát dobu. Chtějí si zachovat svou důstojnost a svoji nezávislost, a ve skutečnosti nepřijímají to, na čem se především zakládá lidská důstojnost, neboť velikost člověka je úměrná velikosti těch darů, jimiž jej zahrnuje dobrotivý Bůh. A právě proto, že je dobrotivý a moudrý, si nade všechno váží lidské svobody a nikomu své dary nevnucuje, ale to vůbec neznamená, že jsou zbytečné.

Ty zůstaň neochvějně s Ježíšem, okus a viz, jak je dobrý, ustavičně veleb Pána, ať to slyší pokorní a radují se. (4)

Bratr Amadeus

(1)Žid 1,1; (4)srov. Jan 6,57; (3)srov. 2. čtení Ef 4,30;(4)srov. resp. žalm 34.

Ve škole Boží radosti

Svatý farář Arský Jan Maria Křtitel Vianney

Vnitřní život je jako koupel lásky, do které se duše ponoří. Je pak jako opilá láskou... vytáhněte rybu z vody, a nemůže žít. Tak je tomu i s člověkem bez Boha.

Sv. farář Arský

Jako dítě jsem slyšel o jednom světci, jehož tělo leží neporušené ve skleněné rakvi.

Moje srdce se naplnilo obdivem k takovému Božímu zázraku a velice jsem si přál vidět to na vlastní oči. Teprve po dvaceti letech jsem jako poutník vstoupil do baziliky v Arsu a stál jsem tam tváří v tvář (a jaká to byla tvář!) svatému faráři.

Za radostným úsměvem, který tolik pohrdal zrádnými radostmi těla, viděl jsem okamžitě patření na Boží tvář, již byl světec ozářen již za svého života.

Hmatatelná svatost

Muž, který byl jako každý jiný, se stal Božím přítelem, měl Boha za miláčka, a on si ho tak oblíbil, že z něho učinil mimořádného člověka. Tím, že dal vznik tomuto místu a milostem s ním spojeným, osvědčil tomuto malému muži svou věrnost.

Úsměv svatosti a blaženosti

Pro něho jediným štěstím, které můžeme mít zde na zemi, bylo milovat Boha a vědět, že milý Bůh miluje také nás.

Každý člověk má tušení a neklidnou jistotu, že štěstí je třeba hledat v lásce, ale jen málokdo ví, že touto láskou je Bůh. Sv. Jan Maria Vianney to zakusil velmi záhy. Jak řekl: "Ó, jak jsem byl šťastný!" Blažené dětství na venkově, kde mohl kdykoliv vytáhnout z kapsy obraz Panny

Marie, opřít jej o holý strom, a tak milovat Pána Boha. V tichu modlitby byl obdarován pocitem a jistotou, že Bůh jej miluje. Není většího štěstí. Každé jiné vychází z tohoto jediného štěstí, každá láska vychází z této božské lásky.

Úsměv plný humoru

Úsměv, který jsem objevil na tváři faráře z Arsu, mě udivuje stále více a více, protože to je také obveselující úsměv.

Smutný svatý je smutný svatý

Zdá se nám těžké spojovat vážnost vykoupení, získaného skrze krev a smrt, s humorem. A přece: Jsou zde svatí a ti nám ukazují, že jim nechyběla radost, a často dokonce žertování. Humor je totiž zdravý odstup od sebe samého, od druhých i od světa. Humorem se uskutečňuje rozhodující krok ke svatosti, k níž patří nepřeceňování svého já, zřeknutí se sebe a nadšení pro Boha, tak abychom mu patřili zcela bez výhrad.

Kdo se v něm dívá na Boha jako světci, vidí pravdu a čistotu. Když pak se podívá na člověka, především má-li dar vidět do jeho svědomí, vidí především lež a nečistotu. Pak je ovšem naléhavě třeba humoru, aby se získal odstup, který přináší pochopení a milosrdenství.

Svatý farář Arský měl někdy potíže udržet svůj humor na uzdě. Jednou kázal o úzké bráně, kterou se vchází do nebe, a podíval se na blahobytně vyhlízejícího pána a naznačil mu, že takto tou brankou těžko projde. Ale hned se mu omluvil a řekl, že tuto zbraň přenechá raději Zlému.

Jeho boje s ďáblem jsou příslovečné. Ďábel jej trápil po dobu patnácti let strašným způsobem. "Už jsme se stali kamarády!" Jaký to humor! Přitom jeho noci byly rušeny strašným ďábelským řevem a výsměchem. Svatý Jan svůj humor neztratil a Ďábel svou bitvu prohrál.

Zajatec zpovědnice

Ars se stalo za života světce centrem zpovědí. Na konci svého života trávil světec 12 až 14 hodin ve zpovědnici, takový byl k němu nával.

Tento světec snil celý život o zemi, kde je možno se procházet na čerstvém vzduchu, a tiše rozjímat. Měl stále velké pokušení odejít k trapistům. Občas odešel v noci s malým ranečkem.

Ale žádný jeho krok nezůstal nezpozorován. Kamkoliv se hnul, byl celým zástupem vesničanů znovu doprovázen ke zpovědnici. Bylo to jeho jediné poslání. Ve zpovědnici získal svatý farář dar vidění do lidských srdcí.

Vidění do lidského srdce

Jedna mladá pomocnice v rodině Cignierů, kteří bydleli v Ars vedle kostela, přišla ke zpovědi. Měla již na rtech jeden hřích, ale pak jej odsunula na později. "Co to má být?" zeptal se světec a řekl jí to, co chtěla zamlčet. "Neříkáte to, ale udělala jste to." Děvče se začervenalo a přemýšlelo, odkud to ví. Na tuto nevysslovenou otázku světec odpověděl: "Řekl mi to váš anděl strážný."

Dnes si leckdo myslí, že Bůh zná lidská srdce, a tak je zbytečné otevřeně viny někomu svěřovat.

Problém však je v tom, že člověk nezná své vlastní srdce, nebo ještě lépe, skrývá sám před sebou temné oblasti, které pustoší jeho duši a které si uchovává jako tajné hříchy.

Jeden starý protestantský pastor, který vykonával duchovní správu v psychiatrické léčebně, vyslovil mi jednou velké politování, že se nemocní nemohou zpovídat. Byl přesvědčen, že mnozí by nebyli tak nemocní, kdyby byli přinuceni někomu otevřít své srdce.

Jeden otec přišel se svým ochrnutým dítětem. Chtěl prosit jen o uzdravení, protože sám byl nevěřící. Vianney se na něho podíval jednou dvakrát. "Vy jste zatvrzele nevěřící?" Konečně muž vstoupil dovnitř. "Tady si klekněte!" řekl mu u zpovědnice. Muž se vyzpovídal jako dítě, druhý den přistoupil ke svatému přijímání a jeho dítě odložilo obě berličky. Bylo uzdraveno.

Jeho sakristán napočítal, že vyzpovídal v jednom dni 72 kajících bez přerušení a u jeho

zповědnice bylo vidět především frontu od 5 hodin ráno do 5 hodin večer.

Bratr Efraim

Jak krásné pomyslení, že máme svátost, která hojí rány naší duše. Ale musíme ji přijímat s pravým vnitřním rozpoložením, jinak se staré rány jen rozmnoží o nové.

Sv. farář Arský

Na co trpí naše mládež?

Když Goethe psal “Utrpení mladého Werthera”, netušil, že jeho myšlenky vyvolají celou řadu sebevražd. Většina lidí si vůbec neuvědomuje následky svých řečí, skutků i zanedbání. Čím to, že v posledních letech přibývá sebevražd i mezi mladými lidmi, a to i v horských vesnicích? Proč se moderní člověk tak příliš zmitá iluzemi a zklamáním, mezi opojením a kocovinou, že se mnozí doslova zhroutí?

Jedná se o velmi starou duševní chorobu. Staří mnichové ji nazývali *acedia*. Tento výraz znamenal původně netečnost, rozmrzelost. To se nezdá nijak nebezpečné. Ale není tomu tak. Tak jako tělo nemůže být bez následků nedostatečně nebo jen jednostranně živeno, tak je tomu i s duchem a lidskou duší. Přirozeně, duchovní hlad, žízeň po pravdě, po lásce a pravém životě se neprojevuje bezprostředně tak citelně a tak naléhavě jako potřeba jídla a pití. Jedním z důsledků lhostejnosti je, že konflikty se neřeší správně nebo se neřeší vůbec. Člověk nerozumí sobě, světu a životu. Tato nedostatečnost orientace je stigmatem dnešní doby. Život ztratil svůj smysl. A nic se nesnáší tak těžce jako ztráta smysluplnosti. Následky jsou: melancholie, trdomyslnost, smutek, deprese, která může stoupat až k zoufalství. Tlak, tíže jako olovo leží na dně srdce a dohání ke zkratovitému jednání. Proč je tato choroba dnes tolik rozšířená?

Strach před rozhodováním

Dokud má národ náboženskou hloubku a zdravou tradici, není jednotlivec nucen, aby si sám hledal správná řešení pro své konflikty. Ale ve světě, kde je téměř každý konfrontován s idejemi a příklady, které člověka lákají a strkají všemi možnými směry, nenachází jednotlivec žádné odpovědi. tak se lhostejnost stane dezorientací, a to je mor, který mnichové označovali za největší nebezpečí pro duchovní život.

“V mé hruď bydlí dvě duše,” vzdychá Goethe. Ani veliký Goethe není schopen vyrovnat se s milým Pánem Bohem, jak to dnes často slyšíme. Ale Goethe vzdychá dál: “Luther nám neměl vzít individuální zповěď.” Luther ovšem neodboural zповěď, jako spíše ponechal na libovůli jedince, zda se chce zповídat nebo ne. Také nepožadoval, aby se člověk zповídal za všech těžkých vin. Kolik těch, kteří se pokládali za dobré křesťany, se od té doby přestalo zповídat? Kolik slavných myslitelů a básníků již nikdy nenalezlo po celý život svůj pokoj?

Velký zповědník a duchovní vůdce Jan Maria Vianney, farář z Arsu, říká: “Katolicismus je jako jaro. Protestantismus je jako zima.” Bohužel i mnoho katolíků upadlo do zimy. Srovnejme krásné staré kostely s tím, co vybudoval protestantismus nebo moderní církevní umění. “Každý ať se chce stát blaženým podle vlastního receptu.” Tento postoj navozuje totální lhostejnost, pokud jde o duchovní základy naší existence, které je možno najít jen v pevně zakotvené víře.

“Ale proč máme tolik lhostejnosti i mezi dobrými?” ptal se již papež Pius XII. To souvisí s nevlastnější životní otázkou, která ve starém katechismu zněla: K čemu jsme na světě? - Ale dnešní člověk řekne: Já se přece nenechám spoutat. Volím svobodu!

Kristus sám nebo s Kristem?

Vraťme se zpět k mnichům. Co se Luther učil v klášteře? “Na počátku řeholního života se musí mnich zabývat cvičením v mnoha dobrých věcech jako: půst, bdění, modlitba, práce, milosrdné služby, poslušnost a další (Hartmann Grisar, Luther. Freiburg 1911/12 I, 63).

Ale později si našel nové, lehčí evangelium: Díky nyní hlásanému evangeliumu “máme docela

veselé svědomí, které může obstát proti každému napětí, vině i rozepři a dává nám určitou naději na věčný život... Je to slovo, které může vaše duše udělat blaženými. Co chcete více?" (II, 631)

Tyto věty působí jako narkotikum: Kristus je vítěz, všechny vykoupil, takže my nemusíme již nic podnikat: ani usmiřovat hříchy, vyhánět ďábla ani přemáhat smrt..."(II, 168). To jsou velmi levné recepty. Vytvořily opravdu veselé a spasené křesťany?

Není to teprve Nietzscheho jedovatá poznámka: "Měli by vypadat spasenější." Již Melancton r. 1530 o Lutherovi píše: "Prý trpí nadmíru starostmi a strádáním a utěšuje se jen tím, že soudný den (konec světa) již stojí přede dveřmi. Trpí prý všemi bolestmi pekla kvůli jevům, na které se musí dívat, a chtěl by raději zemřít, než dále takto trpět. Nevýslovné utrpení mu připravuje stav církevních záležitostí a neuplyne den, aby nepomýšlel na smrt."

Jeden württemberský dvorní kazatel té doby napsal v příručce pro mladé služebníky oltáře: "Ukazuje se stále více a více, že mnoho zbožných lidí upadlo do obtížné trudomyslnosti a opravdové melancholie, a to proto, že v jejich srdci je strach, úzkost, úlek a skleslost." Lipský superintendant Mikuláš Slenekcker píše: "Teologové se museli potýkat s velmi mnoha trudomyslnými a úzkostlivými srdci a svědomími, pro která se každá útěcha zdála být nedostatečná."

I lékaři konstatovali, že se vyskytuje "tolik nebezpečné melancholie, malomyslnosti a smutku a jiných nemocí u mladých lidí a že v krátkém čase toto neštěstí stále více roste a přibývá." (II, 558)

V Norimberku došlo v r. 1569 v průběhu tří týdnů ke čtrnácti sebevraždám. V jednom kázání si Luther stěžuje již v r. 1532, že "je tolik lidí, které zachvátil takový strach a úzkost, že pod tím klesají a selhávají... vyskytuje se mnoho lidí, a každým dnem o tom slyšíme stále více, které ďábel tak posedl a trápí odporem a zoufalstvím, že se sami věšejí nebo jinak usmrcují z velké úzkosti." (II, 559)

Životní úzkost

Karl Jaspers (1883 - 1969) tvrdil, že taková dosud nevídaná životní úzkost se stala nebezpečným průvodcem také moderního člověka. Jak je to s touto úzkostí? Nedá se potlačit ani léčit lacinými recepty. Acedia je těžká trudomyslnost, která tak utlačuje ducha, že ztrácí chuť cokoli podnikat. Je to narkóza duchy, který není schopen začít s něčím dobrým. Každý smutek je špatný, jestliže zdržuje člověka od dobrých skutků. Přiměřený smutek nad skutečným zlem je ovšem dobrý. Smutek a radost, libost a nelibost jsou pákami srdce. Jsou podnětem nebo brzdou k tomu, aby něco podniklo. Například: Proč je tolik lidí náruživých? Protože se oddávají každé rozkoši. Proč se tolik lidí nemodlí? Protože nemají žádnou radost. Na lhostejnosti je strašné to, že nás zraňuje slepotou, takže nevidíme a nechápeme, co je pro nás štěstím a požehnáním, a co nám přináší neštěstí a nemoc.

Truchlivost může mít za následek odmítání ideálů nebo duchovního dobra (srov. Mk 10,22): Bohatý mladý muž je fascinován Mistrem Divotvůrcem. Ale jeho požadavky mu připadají tvrdé a nepohodlné. Tento mladý muž volí raději nevázanost a pohodlí svého bohatství, ale platí za to tím, že odchází zarmoucený. Truchlivost vede často ke hněvu vůči strážcům duchovních statků. Nazývají je s hanlivým příděchem "moralisty". Tak si vytvářejí zdání klidu, za který musí platit prázdnotou, trudomyslností, trpkostí a úzkostí.

Úzkost je cenou za nihilismus

Podle sv. Tomáše Akvinského k pěti těžkostem, která vyplývají z acedie, patří: postižení se brodí v tom, co je nedovolené, duch se nepředloženě vrhána všechno možné. Jejich myšlení postrádá cíl. Poznávání se řídí jen zvědavostí. Mluvení se vyznačuje žvanivostí. Tělo se vyznačuje nepokojem, který je odrazem vrávorajícího ducha (uštvanost a roztěkanost).

Úzkost a deprese jsou cenou za nihilismus osvícených současníků. Náročná každodenní

práce stejně jako tělesné utrpení nejsou nesmyslné, jsou naopak výzvou a odpovědností pro křesťana a jsou současně nadějí a předtuchou nekonečné odměny na věčnosti. Ve světle božské pedagogiky umíme překonávat lhotejnost a cvičíme se v rozlišování duchů, rozlišování, co je dobré a co je zlé. Spory, války, ničení, chaos, zrada, chlad, nevděčnost, temnota a kletby v nás probouzení touhu po pravé kráse, shodě, míru, řádu, lásce, věrnosti, vděčnosti, dobru, spáse a požehnání.

Svatý bratr Klaus říká: “Čím je duše pro tělo, tím je náboženství pro stát.” Dříve než nastoupil svůj poustevnický život, trpěl delší čas skleslostí a úzkostmi. Rozjímání o utrpení Krista mu dalo sílu a útěchu aby přijal své vlastní utrpení. Ukázalo se, že bylo předzvěstí velkých milostí.

Benedikt Deplaz, Mnichov

Bílá kronika

Ježíš tě chce obdarovat

Vážně míněné osobní rozhodnutí je často východiskem k tomu, aby Ježíš mohl udělat zázrak. Ve svátosti smíření Ježíš nejen odpouští, ale současně uzdravuje. Může nám pak říci: Jdi, tvoje víra tě uzdravila. To se stalo jednomu muži, který se rozhodl, že přijme Boží lásku. Vykonal dobrou svatou zpověď (jak později doznal, zpovídal se z velmi těžkých vin) a získal na místě odpuštění i uzdravení od své nemoty. Mohl okamžitě chválit Pána za jeho milosrdenství.

Stalo se to 4. srpna, na svátek sv. faráře Arského, před desíti lety v Paray-le-Monial. Rozhodl se, že se písemně vyzpovídá, a vložil do toho celou svou víru. V důsledku těžké nemoci ztratil řeč a před krátkou dobou mu amputovali nohu. Tyto zkoušky jej znovu přiblížily k Bohu. Stalo se to po velkém váhání, ale s dobrým předsevzetím, které vyústilo v pevné rozhodnutí. Proto žádal o svátost smíření. Když kněz přečetl jeho vyznání, dal mu rozhřešení a vložil na něj ruce se slovy:

Nyní můžeme poděkovat Bohu a ty to udělej spolu se mnou. Muž se zmohl na dva, tři nesrozumitelné zvuky, které se mu vedraly na rty.

Kněz jej povzbudil: Podívej se na mne. Ježíš tě chce obdarovat. Říkej po mně: “Děkuji, Ježíši!” Vyslov to, co máš v srdci. A němý to opakoval jasně a zřetelně bez zakoktání. Jeho první hlasitou modlitbou bylo Zdrávas, Maria a večer podal o tom ve společenství kněží, bratří a sester svědectví. Jeho vyznání o náhlém uzdravení přivedlo mnohé ze čtyř tisíc účastníků ke svátosti smíření.

Feuer und Licht 8/94

Tomáš J. Bahounek OP

Dědictví otců zachovej nám, Pane 5

6. Skromnost patronů Evropy

Životopisy Cyrila a Metoděje ukazují jejich neobyčejnou skromnost. Tato skromnost vtiskuje celému jejich životu pečeť mimořádné krásy, vyjádřené v prosté samozřejmosti a přirozenosti. Stačí si všimnout jen několika příhod ze života Konstantina-Cyrila.

V době, kdy Konstantin ještě studoval a pobýval na císařském dvoře, oblíbil si ho císařský správce, zvaný logothet. Prokazoval mu úctu a nabízel mu značné bohatství, jež on však nepřijal.(4)

Když císař pověřil Konstantina, aby vedl misi k Chazarům, kteří projevíli zájem o křesťanství, odpovídá tak, jak mu velí jeho péče o duše a opravdovost v myšlení a v životě: “Poroučíš-li, pane pro takovou věc půjdu s radostí pěší i bos i bez všeho, co Kristus zakázal svým učedníkům s sebou nosit.”(8) Po úspěšném splnění poslání u Chazarů se Konstantin se svými průvodci vrací do Cařihradu. Životopisec zaznamenal, že “Chagan vyprovázel filosofa a jal se mu nabízet mnohé dary, ale on jich nepřijal, ale řekl: ,Dej mi řecké zajatce, kolik jich zde

máš. To mi je milejší než všechny dary.' Posbíralo jich do dvou set a dali jemu. I vydal se s radostí na svou cestu.”(11) Tato událost vypovídá nejen o skromnosti, nýbrž také o lásce, o soucitu s trpícími a také o radosti, jakou vnáší do srdce skromnost a láska k člověku.

Co znamená být skromný? Skromnost není jen malá ctnost, nýbrž může být velká. Kdyby sv. Cyril postrádal tuto ctnost, nestal by se svatým. Kdyby mu chyběla tato ctnost, počínal by si docela jinak v uvedených třech příkladech.

1) Ve slově skromný je vyjádřena jistá umírněnost. Slova skromný a skrovný mají podobný obsah, ale slovo skromný říkáme o člověku, kdežto skrovný zase o věci. Když je něčeho poskrovnou, znamená to, že je toho málo. Proto se toho má užívat s mírou, umírněně. Skromný člověk j v celém svém životě umírněný.

Umírněnost se projevuje u skromného člověka hlavně v myšlení o sobě, protože smýšlení je pramenem jednání. Skromný tedy o sobě myslí málo, ale myslí také málo na sebe. Proto nechýbuje pýchou, která dle sv. Tomáše je nezřízená žádost po vynikání. /Summa Th., I. II. 84,2)

Pýcha působí, že se člověk jako bájný mladík Narcis točí stále okolo sebe a myslí především na sebe. Skromný člověk je prakticky přesvědčen o tom, že chvála patří Bohu. Proto rád opakuje s žalmistou.

“Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav...” (Ž 115,1)

Takové pokorné smýšlení plní jeho nitro, proniká jeho mluvu a prolíná pak veškerým jeho jednáním.

2) Tak se jeho skromnost přenáší do vztahů vůči lidem. Člověk skromný v duchu není namyšlený. Proto není ani povýšený, ani přezíravý a hrubý k druhým. Brání mu v tom pokorné smýšlení o sobě, a to ho vede k shovívavému a laskavému jednání s druhými. Neusiluje o první místo. Nechce ve všem hrát první housle. Skromnost přináší s sebou ochotu pomáhat druhým. Proto skromný člověk, pokud žije v rodině tělesné nebo duchovní, vždy si rád připomíná slova božského Mistra, vyjadřující pravou pokoru, která je sestrou skromnosti:”Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil.” (Mt20,28) Skromnost člověka ve vztahu k ostatním lidem ho činí odolným vůči jakémukoliv vyvyšování jeho rodiny, národa. Není mu pak zatěžko vyhovět výzvě apoštola Pavla: “Hloupým sporům o rodokmeny se vyhýbej.” (Tit 3,9) To platí i ve vztahu k odkazu sv. Cyrila a Metoděje. Přehnané národní vyvyšování se a samolibé hádky o to, které místo je více posvěceno někdejší přítomnosti památného Velehradu, jsou výrazem národní neskromnosti. Důležitý není hrob sv. Metoděje, ale duch služebnosti a skromnosti našich národních apoštolů.

3) Skromnost se také výrazně projevuje ve vztahu k životnímu prostředí člověka. Ten, komu chybí tato ctnost, chce mít všechno, co vidí u druhých, ba i to, co u nikoho nevidí, ale ví, že to příroda obsahuje. Je náročný a snadno si namlouvá, že to či ono opravdu potřebuje k životu. Přitom nikdy není spokojen s tím, co má. Neděkuje za to ani lidem, ani Bohu.

Apoštol Pavel vyjádřil své skromné smýšlení a celý postoj křesťana k životnímu prostředí slovy: “Máte-li co jíst a do čeho se obléci, buďte s tím, spokojeni.” (1 Tim 6,8) On je učitelem a vzorem skromnosti. Od něho se učili naši slovanští apoštolové. Proto se ochotně vzdávali všeho zbytečného a nepotřebného, aby si uchovali svobodu ducha a v ní stálou pohotovost k modlitbě.

Tomu by se od nich měl učit nejen řeholník, který se zavazuje slibem chudoby rád se vzdávat všeho zbytečného, aby se zbavil břemene při pouti na cestě k dokonalosti. Tomu se má učit každý člověk tím více, čím více je oklešťován požadavky spotřební společnosti. Člověk by si to měl osvojovat tím více, čím dokonalejší je technika k ovládnutí přírody, kterou má svěřenu do správy.

4) Skromnost v myšlení ve vztahu k lidem a věcem proniká celou osobnost křesťana. Bude tedy patrná i v jeho vnějším chování a vystupování. I to bude skromné, a nikoli honosné, vyzývavé a podbíživé. Skromnost v myšlení a v pohledu na sebe se přenáší na odívání, účes, vnější úpravu, na bytovou kulturu, na kulturní styk lidí v dopravních prostředcích a na kulturu jejich projevu. Proto u člověka, který je proniknut a ovládnut touto ctností, jasně vyniká ve všem

prostota. Tím si též skromný člověk každého snadno získá. Apoštolové Cyril a Metoděj to jasně dokazují. Ke skromnosti dnes docházejí ekologové jako k požadavku sebezáchovy lidstva. Jenže u mnoha dnešních ekologů je tento požadavek ryze negativní: pouze příkaz NESMÍŠ!, pokud se nechceš zahubit vyčerpaností a otráveností okolního životního prostředí a přelidněností světa. U sv. Cyrila a Metoděje jde o dobrovolné pozitivní rozhodnutí zasvětit se nerozděleným srdcem Bohu, který je všemocným Stvořitelem, Vykupitelem a Posvětitelům všeho. Z tohoto zasvěcení se Bohu nerozděleným srdcem vyplývá taková skromnost ve vlastnění majetku, jakou je chudoba, a taková skromnost v poměru k opačnému pohlaví, jakou je čistota. V tomto ohledu je dobrovolný celibát a chudoba Božích dětí v Kristu vrcholným výrazem ekologického programu Božího lidu.

(Pokračování příště)

Příprava na Velké jubileum roku 2000 - pokračování z čísla 26

Ježíš Kristus včera, dnes a navěky

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna (3)

Ježíš Kristus trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel a pohřben byl

B. Ježíš Kristus zemřel na kříži (KKK 595-623)

I. Proces s Ježíšem

Před popravou byl Ježíš postaven před soud. Ale židovské autority nebyly jednoho mínění o Kristu (KKK 595). Někteří z nich v Ježíše uvěřili (Jan 12,42; Sk 6,7; 15,5; 21,20), např. farizej Nikodém (srov. Jan 9,16-17) a Josef z Arimatie (srov. Jan 19,38nn). Ale někteří se obávali: Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří a pak přijdou Římané a vezmou nám místo i národ (Jan 11,48). Nakonec nechali velekněží a starší (Mt 26,47) Ježíše zatknout. Vyslýchali ho a shledali: je vinen, a musí zemřít (Mat 26,66). Ale právo vydat někoho na smrt jim bylo odňato (srov. Jan 18,31). Proto jej vydali Římanům. Tady před Pilátem tvrdili, že Ježíš je vzbouřenec. Proto jej má Pilát odsoudit k smrti. I Barabáš byl obviněn ze vzpoury.

Kdo je tedy zodpovědný za Ježíšovu smrt?

Jistě ne všichni Židé, nýbrž jen nejvyšší rada, zrádce Jidáš a Pontský Pilát. Samu míru jeho viny zná jedině Bůh. Ježíš jim z kříže odpustil (Lk 23,24), když řekl: Otče odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Ve stejném smyslu ospravedlňoval Petr jeruzalémské Židy i jejich vůdce pro nevědomost (Sk 3,17), když jim o letnicích řekl: Já vím, bratři, že jste jednali z nevědomosti stejně jako vaši vůdcové. Dnešní Židé tedy nemají na Ježíšově smrti pražádnou vinu. Můžeme je tedy potkávat s úctou a respektem, neboť jsou to naši starší bratři, jak se jednou vyjádřil Jan Pavel II. Vždyť i Ježíš byl věřícím židem jako apoštolové. Navíc je Ježíšova smrt nevýslovné tajemství. Co je příčinou jeho smrti? I moje hříchy zaviniily to, co musel vytrpět. To je trpká a skutečná pravda, jak dosvědčuje Katechismus: Všichni hříšníci jsou vinni Ježíšovým utrpením (598). "Protože si je církev vědoma, že naše viny zasáhly Ježíše, neváhá připsat všem věřícím nejtěžší odpovědnost za Ježíšovo utrpení." To dokládá pak i citátem od sv. Františka z Assisi.

II. Výkupná Kristova smrt v Božím plánu spásy

Na Kristu se splnilo, co předpověděl Izajáš již před stoletími: Byl trápen a ponížen a neotevřel svá ústa, jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihačem zůstal němý, neotevřel svá ústa. Byl zajat a souzen, kdo pomyslí na jeho osud? Byl vyt'at ze země živých a pro zločiny svého lidu zraněn až k smrti (Iz 53,7nn). Bůh tedy násilnou smrt svého Syna předpověděl. Připustil tyto strašné činy, aby uskutečnil svůj plán spásy. Co Bůh pro nás koná, je úradkem jeho lásky (KKK 604). Bůh poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy (1 Jan 4,10). Bůh tak ukázal svou lásku k nám, že Kristus za nás zemřel, když my jsme byli ještě hříšníky (Řím 5,8). "Není nikoho a nebude nikdy žádný člověk, pro něhož by nebyl Kristus trpěl" (Koncil v Quierzy, 853; Ds 624).

III. Kristus obětoval sám sebe Otci za naše hříchy

Již celý život Kristův byl obětí Otci (srov. Žid 10,5-10; 1 Jan 2,2). Ježíš chce uskutečnit

Otcův vykupitelský plán. Proto se stal člověkem (srov. Jan 12,2 7). Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život (Jan 10,17)). Dává jej přitom dobrovolně: Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe (tamtéž). Při poslední večeři, když byl ještě na svobodě, říká: Toto je mé tělo, které se za vás vydává (Lk 22,19). Toto je má krev nového zákona, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů (Mt 26,28). Tím Ježíš předjímá svou oběť na kříži, oběť svého života. Tak činí poslední večeři oslavou na svou památku, připomínku, že se odevzdal dobrovolně Otcí za spásu lidstva. Ale to je více než památka. To je skutečnost: v proměněném chlebu a víně dává apoštolům své Tělo a svou Krev za pokrm. Apoštolové a jejich nástupci v tom mají pokračovat (srov. Lk 22,19). Tím ustanovil apoštolů za kněze Nového zákona.

Ve své smrtelné úzkosti v Getsemanské zahradě přijímá poslušně kalich Nového zákona z rukou Otce tím, že je poslušný až k smrti (Fil 2,8).

Kristova smrt je zároveň velikonoční obětí, která dovršuje vykoupění lidí skrze beránka, který snímá hříchy světa (Jan 1,29) (613) (srov. 1 Kor 5,7; Jan 8,34-36). Ježíš prolévá na kříži svou krev za odpuštění hříchů (Mt 26,28). Odpuštěním hříchů je člověk smířen s Bohem a jako jeho dítě se vrací do společenství a do přátelství s Bohem. "Tato Ježíšova oběť je jediná a převyšuje všechny oběti" (614) (srov. Žid 10,10). Svou poslušností až k smrti na kříži snímá z nás Ježíš neposlušnost našich hříchů.

Cena Kristovy oběti spočívá v jeho lásce, lásce až do krajnosti (Jan 13,1). "Při oběti svého života nás všechny znal a miloval" (616). (srov. Gal 2,20; Ef 5,2.25). "To, že v Kristu existuje božská osoba Syna, která přesahuje a zároveň objímá všechny lidi a ustanovuje ho hlavou celého lidstva, umožňuje jeho vykupitelskou oběť za všechny lidi. I když byl Synem Božím, naučil se utrpením poslušnosti; když tak dokonal své dílo, stal se příčinou spásy pro všechny, kteří ho poslouchají (Žid 5,8n).

Kdo chce být mým učedníkem, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne (Mt 16,24). Můžeme se spojit s Kristovou obětí, když přijímáme své utrpení, svůj kříž z lásky k Ježíši a obětujeme je nebeskému Otcí. Nyní se raduji z utrpení, které snášim pro vás, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap. Má z toho prospěch jeho tělo, to je církev. (Kol 1,24). Kristus nás chce učinit spoluúčastníky své oběti. Jeden z lidí byl zvláštním způsobem vtažen do tajemství jeho vykupitelského utrpení. O tomto člověku předpověděl stařec Simeon: Tvou vlastní duší pronikne meč (Lk 2,34). Tato slova se naplnila pod křížem Ježíše Krista, kde stála jeho Matka (srov. Jan 19,25). Kdo si umí představit tuto bolest Mariinu, tento meč, který pronikl duši milující Matky? Jestliže obětované utrpení všech lidí doplňuje, chybí do plné míry Kristova utrpení, pak to činí v první řadě nesmírná bolest Matky, která tak nesmírně miluje svého Syna.

C. Ježíš je pohřben (KKK 624-630)

Ježíš zakusil smrt pro všechny lidi (srov. Žid 2,9). Boží Syn skutečně umřel a byl pohřben (629). Při jeho smrti se oddělila jeho duše od těla jako u každého člověka.

Ale "zatímco Kristus ležel v hrobě, byla jeho božská osoba dále spojena jak s jeho duší, tak s jeho tělem... proto jeho tělo nepoznalo porušení" (srov. Sk 13,37) (630). ten, který nás tolik miloval a vstal z mrtvých (Lk 24,5n), je týž, který jako původce života byl zabit (Sk 3,15).

(Pokračování příště)

Radost z daru Nanebevzetí Panny Marie

Protože Církev je hlasatelkou Božího zjevení, musí hlásat celou a nezkrácenou pravdu o člověku. Všechno učení o člověku (antropologie) má svůj základ a své naplnění v učení o Bohu (teologii). Bez teologie, bez prožívané víry Církev je lidské sebepojetí člověka zkráceno tak, že se stává nepravdivým. V důsledku toho pak i lidské jednání se může stát nelidským.

Výborným příkladem je vztah člověka k vlastnímu tělu. Tělesnost patří k lidské podstatě. To je důležitá součást pravdy o člověku. To však zůstane nesrozumitelné, dokud člověk sám sebe nechápe jako tvora, kterého Bůh volá jako vykoupěného k věčnému životu. Jen z toho vyplývá

lidská důstojnost, a tedy i důstojnost jeho těla. Jestliže toto teologické zdůvodnění ve vědomí člověka schází nebo jestliže je člověk vědomě popírá, propadá do bezmezné vzdálenosti od Boha. Pak se ovšem pojetí lidského těla hrubě vymkne z řádu věcí. Neboť bez živé víry se člověk nestane superčlověkem, nýbrž jeho jednání dostává naopak lidsky nedůstojnou úroveň. Svědectví o tom, jak postupně upadá pocit studu, nám názorně dokládají hromadné sdělovací prostředky.

V míře, v jaké se tělo pro mnohé stává výlučně nástrojem bezohledného sebeuspokojování a předmětem žádostivosti, roste i pokřik o tom, že “Církev je nepřátelská vůči tělu”. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie ukazuje naopak, jak velice přátelské je toto smýšlení Církve. Pochopitelně zůstává přitom v božském rámci plné pravdy o člověku. Zaslíbení teologové a teoložky sice jsou schopni přitakávat současnému zvrácení smyslu i hodnoty bezbožné “kultury těla”. Ale dogma, které určuje teologický obsah dnešní slavnosti, nám jasně ukazuje, jak Církev rozumí ceně a důstojnosti lidského těla: Je Bohem zjevenou pravdou, že neposkvrněná Panna Maria, vždy panna, po dokončení pozemského života byla s tělem i duší přijata do nebeské slávy (Pius XII: *Minificentissimus Deus*).

Proti protestantskému biblicismu je třeba nejdříve zdůraznit: i když se toto dogma neodvolává na nějaký výslovný výrok bible, je teologicky plně zdůvodněno. “Když se toto tělo stalo zářící, žádnou vinou neposkvrněnou cestou zosobněné milosti, totiž Ježíše Krista, je třeba uznat, že bylo osvobozeno od každého porušení, to znamená, že bylo ihned oděno do nebeské slávy, což je výrazem Mariiny úplné svobody od každého hříchu. Je zcela zřejmé, že vztah Mariina těla k Ježíši Kristu opravňuje toto tělesné vyznamenání Panny Marie na konci jejího života.” (Scheffczyk)

I když se toto dogma týká zvláštního privilegia Matky Boží, obsahuje také všeobecnou výpověď o člověku jako bytosti Bohem stvořené a vykoupené. Neboť “zde nejde pouze o soukromé vyznamenání Mariino... ale spíše o fakt vykoupení nebo lépe uskutečnění dokonalého vykoupení na jednom člověku z velké řady těch, kteří potřebují vykoupení. Neboť vykoupení se dokonale naplňuje teprve tam, kde se projevuje na lidské, Bohem stvořené bytosti jako na celku, tedy i na nedoceneném a zvráceně zneužívaném lidském těle... Událostí nanebevzetí se Maria stala první dokonale vykoupenou, na které se ukazuje, co to znamená vykoupení, které se dnes mylně chápe pouze jako nějaké osvobození od sociálního tlaku a pozemské chudoby; vykoupení však znamená dokonalý vstup do božského života, i pokud jde o lidské tělo, tedy o dokonalé překonání smrti v jakékoliv formě.” (Scheffczyk)

Ve skutečnosti se na Marii zjevně ukazuje, “Jak konkrétně se božské zjevení, tedy to, co je nebeské, týká konkrétního, jednotlivého pozemského člověka.” (B. Albrechtová) Boží působení se týká celého člověka s tělem i duší. Proto také Bůh volá člověka jako celek. Za našeho pozemského života jde tedy v rozhodující míře o to, abychom celostně zváni naším Stvořitelem a Vykupitelem dovolili Bohu, aby vtiskl milostivě svou božskou pečeť také našemu tělu. Bůh nás chce přijmout do věčného života s tělem i duší. Jedině to je totiž pravý věčný život. Ale tento věčný život začíná již zde na zemi. Nyní a zde tedy tělo a duše žije v naději, že dojdeme jednou naplnění, tak jak předvykoupená Panna Maria, a budeme žít v slávě s tělem i duší.

Příznivější a přátelštější vztah k tělu než je tento si vůbec nelze představit. Držme se proto pevně a věrně plné pravdy o člověku jako celku. A chraňme v tomto smyslu cenu důstojnosti svého těla.

-vs-

Z dopisu čtenáře...

na Moravě a v Polsku. Jsme rozesmutněni nad ztrátami životů. Na desítky obětí je jistě něco, co v našich zemích nemá obdobu. Také škody na majetku jdou dle anglických zpráv do desítek milionů liber šterlinků.

Člověk si říká, proč naše země, tolik trpící, a proč právě věřící, poctivá Morava je tak

Bohem zkoušena? Naše české přísloví nám připomíná, že “koho Bůh miluje, toho křížkem navštívuje”. Moraváci nemají mrtvé duše jako jiní, a snad proto jsme tím křížkem tak znamenání. Tam, kde lidé přestali zcela věřit, nepomůže žádná katastrofa. Žádný trest Boží už neupozorní, že jdeme špatnou cestou. Věda vyloží všechno po svém sterilním materialistickém náhledu, a naslouchajícím zbudou jen oči pro pláč.

Citlivě vnímající člověk ale za celým našim životem, přírodou a vesmírem vidí Boha. Kdo vidí s Bohem, může jasně pozorovat náš život v souladu s ním, či proti jeho stvoření a přikázání. Živelní katastrofy by měly donutit člověka s otevřenou myslí a srdcem k zamyšlení nad naším chováním a přestupky. V jakém souladu či nesouladu žijeme se stvořením? Ještě máme malinko času.

Úroda je zničena, čeká nás další bída k té, kterou na nás vymýšlejí zázrační ekonomové. Začíná být opravdu zle. Je teď na nás, jak vezmeme věci sami do svých rukou a nebudeme hledat rady a “pomoc” od cizích. Vždy jsme se dokázali dobře a poctivě uživit sami a nikoho jsme nepotřebovali. Příklady našich Bařů mluví za všechno. Bůh čeká na naše vlastní činy. Ty budou v korekci našeho jednání k Bohu a svým pozemským věcem i lidem. Žal a největší smutky překonáme s jen s jeho pomocí.

S účastí s vámi v Kristu váš Dr. B. Kobliha, Londýn

Bůh nás neopustil...

Troubky - neděle 27. července 1997, homilie arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

“Proč se to muselo stát? Proč, Pane Bože? Proč zrovna u nás? “slyšel jsem několikrát z vašich úst. Neslyšeli jste odpověď z nebe a ani já vám ji nedám. Neznám odpověď. Dívám se však na váš kříž v kostele a myslím na ten okamžik, kdy sám Kristus na kříži volal: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Ani on neslyšel odpověď z nebe. Otec mu neodpověděl, ale vzkřísil ho. To byla Boží odpověď. A já jsem si jistý, že Otec odpoví i nám odpovědí hodnou Boha.

Slyšeli jste v prvním čtení z knihy Královské. Elizeus a jeho žáci trpěli hladem v době sucha. Nějaký člověk, který k nim nepatřil, který přišel z pohanského území, jim přinesl chleba z první úrody. Bylo ho málo pro sto lidí, ale nechybělo.

Slyšeli jste v evangeliu. Zástup Ježíšových posluchačů má hlad. Ježíš nasytí pěti chleby a dvěma rybami, které nabídl jeden chlapec. Všichni se najedli. Obojí bylo znamením a lidé to pochopili. Dějí-li se takové věci, pak je s námi Bůh.

Vy sami jste zažili, že jste přišli o domovy, někteří opravdu o všechno, a stejně nemáte hlad. Bůh probudil svědomí mnoha lidí, kteří na vás myslí a dovedou se rozdělit. Nebyli to boháči. Viděl jsem, jak chudí důchodci a matky početných rodin darovali velké dary pro potřebné, a musel jsem myslet na toho chlapce z evangelia. Ano, viděl jsem, že v různých skladech je ještě mnoho nerozdaných věcí, viděl jsem dlouhé seznamy těch, kteří se nabízejí jako brigádníci, je daleko více nabídky, než poptávky. Dnes jste ještě chudí, ale můžete tvrdit: Bůh nás neopustil. Bůh - Láska žije v mnoha srdcích a vyzařuje z nich.

To jsou důvody naší naděje. Bolest zůstává, ale pro malomyslnost není místo. A díváme-li se dobře na ten Kristův kříž, pak pochopíme ještě něco. On nevinný umírá jako oběť za druhé, protože dobrovolně vzal na sebe jejich viny. Bolest, které se člověk někdy nemůže zbavit, se dá využít, může dostat hodnotu, když se z ní udělá oběť z lásky: Ano, to těžké a nemilé, co nemáme rádi, se může s láskou přidat ke Kristově oběti. I kdyby někdo z nás mohl říci, že je nevinný a nemá za co trpět, může to nabídnout za jiné.

“Je to Boží trest?” slyšel jsem od těch, kteří se dívají na povodeň z dálky. Odpověď máme v Písmu. Když lidé hovořili o neštěstí, které se stalo v jejich době, řekl jim Ježíš: Oněch osmnáct, které pohřbila věž v Siloe pod svými troskami: myslíte, že byli větší hříšníci, než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám. Jestliže se však nepolepšíte, všichni právě tak zahynete.

Mohli bychom říci: Byla to špatně položená otázka. Není dobré, když přijde neštěstí, hrát si

na soudce a říkat, proč ten trest přišel. My lidé jsme navíc často velmi neobjektivní a nespravedliví. Když se stane neštěstí někomu nesympatickému, jsme ochotni mluvit o trestu. Když se to stane příteli, mluvíme o nezaslouženém neštěstí. Bible nás učí nehledat odpověď na otázku spravedlnosti trestu, ale vidět v události znamení. Kdo je ochoten slyšet a umí rozumět, pochopí.

Jedna z vás mi říkala, jak pochopila toto znamení. Tolik věcí, které jsem celý život shromažďovala, je pryč. Tolik věcí je zbytečných. Teď začnu nově a budu spokojena i ve skromnosti a chudobě. Už to všechno nepotřebuji. Jak je to veliké poznání. V mnoha věcech si člověk najednou dovede přeskládat stupnici hodnot. Byli jste v nebezpečí smrti, a proto si dovedete nyní nijak vážit života, každé jeho chvíle. Možná, že jste si v tom nebezpečí života říkali: Kdybych měl ještě chvíli to či ono bych dělal jinak, to či ono bych napravil, dohnal. Ten čas jste dostali. Nezapomeňte na to.

Příroda nám ukázala, že je směšné zpívat "Poručme větru, dešti...", ukázala, že máme být i před ní daleko pokornější, a to znamená také více si jí vážit, brát na ni ohled, nechovat se jako suveréni. Ano, toto znamení nám klade mnoho otázek, na které si máme hledat odpověď ve svém svědomí. Tedy, není to Bůh, který má odpovědět na naše otázky, ale jsme to my, kteří se máme zodpovídat. A to je otázka pro celou naši společnost. Co máme dělat lépe, abychom obstáli? To je otázka pro každého ve společnosti: Co já mám dělat lépe, abych přispěl k tomu, že obstojí naše rodina, naše společnost?

Tato povodeň si vyžádala i své oběti na životech. Někteří už nejsou mezi námi. My na ně v této chvíli vzpomínáme, ale nejen to. Modleme se za to, aby Pán naplnil jejich víru a dopřál jim vidět to, v co jen věřili. Prosme Pána, aby na nich ukázal své nesmírné milosrdenství, jaké dokáže ukázat jen velkorysý Bůh, a odpustil jim všechny lidské slabosti. Prosme, aby nekonečně odměnil každý jejich skutek lásky, aby přijal i jejich životní oběť, aby je přijal do plného společenství vítězů, kteří se radují v Boží blízkosti.

Draží přátelé, vím, že teprve nyní, když se dostáváte z prvního šoku a starostí o život, přicházejí nové problémy, které se všechny zdají být hrozně veliké. Prosím, vzpomeňte si na všechny ty těžké chvíle ve svém životě, které se tehdy zdály být neřešitelné a nesnesitelné. Jak se na ně díváte po čase? Věřím, že i na tyto události, které dnes prožíváte, se budete po čase tak dívat.

Přicházejí starosti spojené s novým začátkem a novým budováním. Přeji vám všem, abyste i v těchto chvílích cítili Boží blízkost a zakoušeli jeho pomoc, kterou pošle třeba skrze mnohé lidi. Přijměte s vděčností každou nabízenou pomoc, aniž byste se cítili pokořováni. Přijměte každou pomoc tak, jak to udělal Elizeus: při svém nedostatku se dívejte i na potřeby druhých a umějte se s nimi rozdělit. Pak bude Bůh - Láska žít ve vašich srdcích a také ukáže, že v jeho přítomnosti nebude trpět nedostatkem nikdo. I kdyby měl dělat zázraky.

Amen.

Co se starými?

Na staré lidi se často díváme s předsudky, podceňováním, ano i s despektem. Je to politováníhodné, tím spíše, že do žádného člověka nevidíme, nevíme co všechno v životě vykonal, ani čeho je ještě schopen.

Je člověk neužitečný jen proto, že dosáhl vysokého věku? Podívejme se na "výkony" některých slavných mužů:

- * V 50 letech objevil Roentgen paprsky X, které dostaly jeho jméno
- * V 54 letech zkomponoval Beethoven svou Devátou symfonii.
- * V 55 letech začal Zeppelin se stavbou vzducholodí.
- * V 59 letech zkomponoval J. Strauss nesmrtelného Netopýra.
- * V 68 letech napsal Bernard Shaw "Svatou Janu".
- * v 70 letech postavil Stradivari své nejlepší housle.

* V 77 letech byl Angello Roncalli zvolen papežem a za 90 dní nato svolal II. vatikánský koncil.

* V 80 letech dokončil Goethe "Fausta".

* V 81 letech řídil Michelangelo stavbu svatopetrské kopule.

* V 85 letech složil Verdi nesmrtelná díla.

* V 98 letech vytvořil Tizián "Bitvu u Lepanta" a o rok později "Korunování trním" a "Pietu".

Tato čísla svědčí o tom, že vysoký věk nemusí ještě znamenat, že člověk patří "do starého železa".

"Přeji si vést vás k modlitbě srdce"

Někteří tvrdí, že se poselství stále opakují, že se jejich obsah neobnovuje. Maria je ale vynikající pedagožka: ona nás neopouští, ale neúnavně opakuje to, co je podstatné, přidávajíc pokaždé novou radu.

Dnes nás naše Matka vybízí, abychom se modlili stále na stejném místě ve svém domě, ve svém pokoji, ve svém srdci. Maria si přeje vést nás do této veliké tradice církve, do modlitby srdce.

Sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu mluví o kapličce srdce, o té vnitřní svatyni, kterou je třeba si zviditelnit a cítit. Zve nás, abychom si vytvořili Mariin obraz a umístili ho ve své kapličce srdce. Tak budeme moci vcházet do této vnitřní svatyně každý den a vždycky, když budeme mít čas, až se nám tento způsob modlitby stane stálým.

Ohledně modlitby říká P. Slavko, že chuť přichází s jídlem. Čím víc praktikujeme modlitbu srdcem, tím víc si uvědomujeme naši touhu po Bohu, tím více také pocítujeme, že on je naší potřebou a že to, co nabízí svět, je v porovnání s ním opravdu prázdné.

Bratr Efraim: "Pokyn"

k poselství Královny míru, 25. 7. 1997

K tomuto tématu by nám mělo říct mnoho mystiků a svatých... Dodejme alespoň úryvek z modlitby bl. Alžběty od Nejsv. Trojice (1880-1906):

"Můj Bože, Trojice, jíž se klaním, pomoz mi zapomenout zcela na sebe a usadit se v Tobě, zcela klidná a pokojná, jako by má duše už byla ve věčnosti.

Nic ať nemůže narušit můj pokoj, ani mne vytrhnout z Tebe, můj Neměnný, ale každá minuta ať mě unáší dál do hloubky Tvého tajemství.

Utiš, upokoj mé srdce, učiň je svým nebem, svým milovaným příbytkem a místem svého odpočinku.

Ať Tě tam nikdy nenechám samotného, ale ať jsem tam (s Tebou) celou bytostí, cele bdělá ve své víře, celá adorující, celá vydaná Tvému tvůrčímu působení... (21. 11. 1904)

Poselství královny míru

Medjugorje 25. 7. 1997

Drahé děti!

Dnes vás zvu, abyste přijaly mou výzvu k modlitbě. Přeji si, drahé děti, abyste v tomto čase našly koutek pro osobní modlitbu. Přeji si vést vás k modlitbě srdce. Jen tak pochopíte, že váš život je bez modlitby prázdný. Smysl svého života odkryjete, když objevíte Boha v modlitbě.

Proto, děti, otevřete dveře svého srdce a pochopíte, že modlitba je radost, bez níž nemůžete žít.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Proč právě zde?

Krutá povodeň zpusťovala mnoho měst a obcí. Možná, že některým z nich přijde až trochu líto, proč se tolik pozornosti věnuje hanácké obci Troubky. Mají na tom svůj podíl jen sdělovací prostředky, nebo je na tragédii toho místa skutečně něco zvláštního?

Nesporně je to obec, kterou ničivá povodeň takřka exemplárně postihla jako celek. S neobyčejnou krutostí se zaměřila na nic netušící a bezbranné domky, které se tu shlukly kolem svého kostela. Troubky jsou tradiční katolickou obcí.

Již dvakrát se kamera televize Nova potulovala mezi troskami této obce. V neděli jsme viděli na ČT2 jinou tvář tohoto místa. Viděli jsme, že těžce zkoušená obec se nepostavila proti svému Bohu. Stála před ním v dojemné důstojnosti jen s velikou otázkou v srdci: Proč? Proč právě my?

Je to něco zvláštního. Před měsícem jsme informovali o Mezinárodním eucharistickém kongresu ve Vratislavi a o průvodu Božího Těla, které se ta zúčastnilo 50 tisíc lidí. I toto město patří k těžce postiženým současnými povodněmi. Povodně postihly také Olawu, místo obdivuhodné úcty k Panně Marii. Proč právě zde?

Vybíral si tato místa Bůh nebo jeho Odpůrce?

V knize Job čteme: Zdalipak sis všiml mého služebníka Joba. Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ale satan řekl: Vztáhni ruku, zasáhni všechno, co má, a bude ti zlořečit. Hospodin na to Satanovi odvětil: Nuže, měj si moc nade vším, co mu patří. Dábel zničil Jobovi všechno, co měl, ale Job se nijak neprohřešil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného. Když Jobova žena vyzývala muže, aby zlořečil Bohu, odpověděl: Mluvíš jako bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?

Obec Troubky stála před Hospodinem jako těžce zkoušený Job. Bylo tu vidět hojné slzy na chlupkých tvářích. Nebyly to jen slzy bolesti, byly to i slzy naděje a slzy vděčnosti.

Začít znovu nemusí být jen tragické. Začít znovu může také znamenat novou velkou šanci. Troubky vstoupily do dějin jako krutě postižená obec. Ale šance této obce vstoupit do dějin také začínají. Tato obec může vstoupit do dějin jako příklad křesťanského postoje v čase nejtěžších zkoušek. V závěru knihy Job čteme, že Hospodin právě na prosby tohoto ztrápeného spravedlivého ušetřil ty, kteří se prohřešili. Kdo jiný může zužitkovat lidské utrpení, ne-li ten, kdo umí následovat svého Pána, který vlekl svůj kříž za hříchy celého světa. Právě tito lidé mohou ukázat smysluplnost křesťanské víry a katolického náboženství, které nenechává člověka na holičkách ani v těch nejdrastičtějších situacích.

Modleme se, aby se pozornost okolního světa obrátila od trosk obce k jejím statečným obyvatelům. Modleme se, aby ti, kteří nepoznali Boha, začali říkat mezi sebou: Pohleďte, jak to snáší!

-lš-

Dokončení z minulého čísla

Terezie z Lisieux III.

René Lejeune

“Malá cesta” blaženosti

Terezie, kterou trápil rozpor mezi nesmírnou lidskou touhou a nepřekročitelnými hranicemi lidské přirozenosti, učinila v roce 1894 velký objev: objev malé cesty, která se také nazývá cestou duchovního dětství. Objasňují ji čtyři biblické citáty:

Kdo je zcela maličký, přijde ke mně (srov. Přísl. 9,4).

Malým je zaručeno slitování (Moudr. 6,7).

Jako pastýř vede svoje stádo, shromažďuje je pevnou rukou, beránky nese v náručí (Iz 40,11). Jako matka těší své děti, tak já těším vás; ponesu vás na mém srdci, na svých kolenou vás budu houpat (srov. Iz 66,13-14).

Stačí tedy stát se docela maličkým, aby tě milovaný Otec vzal do náruče; být jako malý

beránek, a Pán si tě přitiskne na prsa. Stát se z lásky úplně maličkým. Když Terezie objevila tuto základní pravdu, pocítila přímo nespoutanou radost a zvolala: Ježíši, moje lásko, nyní jsem konečně našla své povolání: lásku. V srdci církve se stanu láskou, a tím se stanu vším...

Co to znamená být láskou? Nic zvláštního: nevynechat žádnou maličkou obět', žádné slovo, žádnou věc, všechny malé věci využít a udělat je z lásky.

Kdyby to byly tušily všechny slabé a nedokonalé duše, žádná z nich by nepochybovala, že dosáhne vrcholu hory lásky, protože Ježíš nežádá žádné velké věci, nýbrž jen odevzdanost a vděčnost - jako malé dítě v náručí své matky. Jak v radosti, tak v bolesti.

V "Dopise sestře Marii od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova" vykládá Terezie spiritualitu své malé cesty, svou "malou nauku", která je vrcholným bodem v křesťanské literatuře a nevyčerpatelným textem. Odpovídá tím na dotaz své starší sestry, která je její kmotrou.

Od té doby kráčí Terezička po své "malé cestě důvěry a lásky" bez obav stále vpřed. Skrupule ohledně hříchů, které ji dříve otravovaly život, zmizely. Žije nyní v dokonalé a zcela přirozené důvěře dítěte, které má jistotu, že je milováno, že mu každé klopýtnutí bude prominuto. Tak byly překonány četné překážky, které jí bránily v cestě ke svatosti. Cesta bez konce a svatost bez hranic. Jestliže dříve byla úzkostlivá a voluntaristická, nyní je maličká a zcela odevzdaná Bohu.

V té době se stalo, že matka Anežka od Ježíše - dříve její sestra Pavlína a její druhá matka - ji vyzvala, aby napsala své vzpomínky z dětství.

Roku 1895 světila papíru poslušně "své myšlenky o milostech, kterých jí milý Bůh dopřál". Díky objevu "malé cesty" ohlíží se nyní na svůj život v Božím světle, které je láskou a milosrdenstvím. Odtud pramení nezatížený tón a radost, která z rukopisu vyzařuje.

9. června tohoto roku, kdy se sní udál tak plodný rozvoj, vykonala Terezie na své "dětské cestě" heroický akt: odevzdává se milosrdné lásce jako úplná obět'. Tento úkon odevzdání obnovovala až do své smrti. Je jí 22 let a má před sebou jen dva roky života. Pán ji přijal jako obět'. Ona, která byla na vrcholu blaženosti, která žila jako zcela maličká a zcela odevzdaná do Božího milosrdenství, učí se poznávat bolestně zkoušky; dostává se zkouška, která je pro duši, jež zahořela pro Krista, tím nejstrašnějším: Terezii přepadla noc víry. Tato noc sestupuje do její duše uprostřed velikonoční radosti. V této vnitřní temnotě se občas objevují vyjasnění, ale temnota ji sužuje až do samé smrti: ona, která dala svůj život za záchranu hříšníků, musí sedět u stolu hříchu a nemůže se zachraňovat skrze slast, kterou odhalila po tolika bojích ve své "malé cestě", nýbrž prožívat bezútěšnost duše, vzdálena od všech, které milovala, aniž by se sama dopustila hříchu. Tak jako Ukřižovaný, který na kříži nesl nesmírnou tíži vin celého světa. Ve chvílích, kdy se temnoty roztrhly a Terezie měla opět přístup k zářícímu světlu víry, rozšiřuje se její apoštolské srdce na rozměry Církve a celého světa. Chtěla být karmelitkou, manželkou a matkou. Nyní v sobě objevuje neuhasitelnou touhu být tím vším najednou a k tomu ještě Božím knězem, apoštolským bojovníkem a církevním učitelem pro Boží království. Noc duše je za to jejím skřipcem.

Terezii je 24 let. Uprostřed zkoušek a temnot pociťuje, že se blíží konec jejích zkoušek. Tuší, že smrt je přede dveřmi. Ustavičně kašle a trpí horečkami, celé její tělo je plné bolestí, kašle krev. Trpí na tuberkulózu. Nezdravé prostředí kláštera a přísný klášterní život triumfuje nad malou něžnou květinou. Představená ji nyní prosí, aby svou autobiografii doplnila o duchovní zkušenost z kláštera.

Na jaře 1897 se tuberkulóza prudce zhorší. Terezie trpí denně chrčením krve. 30. června přijímá svátost nemocných. Poslední dva měsíce jejího krátkého života jsou krajně bolestivé. Úzkost, hrůzy, pokušení k sebevraždě... Její sebeodevzdání jako obět' z 2. června 1895 Bůh viditelně přijal. Je obětí, aby mohla zachránit ještě více duší. Zabývá se jedinou otázkou: je možno pomáhat duším i po smrti? Kdybyste věděli, co všechno mám v plánu a co budu dělat, až budu v nebi! Pak teprve začnu se svým posláním, řekla 13. července 1897 sestře Marii od Nejsvětějšího Srdce. Ano, Terezie se rozhodla čas v nebi trávit tím, že bude na zem shazovat

růže...

V posledních dnech svého života trpěla nesmírně. Tuberkulóza se rozšířila do celého těla; strávila její plíce. Terezie se dusí. "Vzduch této země mi schází. Kdy mi milý Bůh dopřeje vzduch nebe?" posteskla si 28. srpna. Pak nastoupila agónie, která trvala dva dni. Můj Bože, měj soucit se svou malou chudou dceruškou; měj soucit! volala uprostřed strašných bolestí. Moje matko, ujišťuji vás, že kalich je naplněn až po okraj, řekla představené. 30. září kolem 7. hodiny večer vyslovila Terezie ve společenství všech svých spolusester svá poslední slova. Slova této hrdinské duše, která se na konci stala tak podobnou ukřižovanému Miláčkovi, mohou být jediné slova lásky: "Ó, jak Jej miluji!" "Můj Bože, miluji tě!"

"Byla...jsem svědkem jejího krásného, dlouhého, exatického pohledu v okamžiku její smrti," napsala sestra Marie od Nejsvětější Trojice, která byla její novicmistryní.

Úžasná misie sv. Terezie od Dítěte Ježíše a Nejsvětější tváře začala 30. září 1897. Misie, která naplňuje odpoutaného Satana a jeho šiky velkou zlostí. Měly bychom dnes více než jindy hledat přímluvu této mocné Terezie a především bychom se měli učit její "malé cestě", praktikovat "cestu dětství", cestu blaženosti.

Dopis čtenáře

Jsem stálou čtenářkou Světla. Odebírám je od počátku a spolu s mnoha přáteli, kteří se o náboženskou problematiku nejen zajímají, ale celou věc berou vážně a hledají cestu k hodnotnému křesťanskému životu, mohu i jejich jménem prohlásit, že články ve Světle studujeme, rozebíráme, přijímáme jako podněty k osobnímu rozvoji a jako aktuální informaci o znameních času.

V poslední době bylo takových hodnotných příspěvků mnoho (a díky za ně). Kvalita Světla trvale vzrůstá. Díky Bohu za vše cenné, je výborný průvodce. Jedním z těch podnětů, které jsou aktuální, je úvaha - "Ve jménu Belzebuba?". Dovolila bych si na ni reagovat a vyjádřit to, co ve mně toto pojednání vyvolalo. Zaujal mne hned první výrok - "Cesta k Bohu je cestou postupného zapírání sebe sama." Myslím, že je to do posledního písmene pravda. Každý z nás prožívá situace, kdy zřetelně cítí, že je veden k volbě mezi upřednostněním nebo zapřením svého náhledu, postoje, ale i své třeba bolestné situace fyzické, že je vyzván k dobrovolné volbě kříže. Člověk současnosti to nerad dělá, raději si Boha "utváří" podle svého obrazu. Pak se vlastně ke skutečnému Bohu vůbec nepřibližuje, ale vytváří si "vlastní náboženství", žije pouze pro sebe. Stává se vlastně sektářem. Volí z evangelijních pravd jen to, co jemu vyhovuje, postupně se zbavuje všech požadavků vedoucích k sebezáporu, sebekontrolě, modlitbě a morální odpovědnosti za život svůj a život svých blízkých, stává se člověkem formálně věřícím. Mravně na sobě nepracuje.

"Najít Boha znamená sklonit se před Nekonečnem a uznat svoji nicotu," Znamená to dále - přijetí Ježíše Krista jako Vykupitele a Spasitele z této skutečnosti plynoucí nutnosti přijetí Krista a Panny Marie jako vzorů života, otevření se jejich působení. Aby tento proces postupného vzrůstání do Boží přítomnosti byl úspěšný, musíme usilovat ve spojení s milostí a dosažení ctností.

Nejdůležitější z nich je pokora. Jak těžký je to úkol, vědí ti, kteří o pokoru usilují. Musejí být stále ve střehu sami nad sebou, svou sebeláskou, nad touhou vyniknout nad ostatními, nad touhou žít ve stavu sebeuspokojení. Dnešní lidé jsou však bytosti s velkým "já", a to je vždy zahaleno do nějaké specifické podoby pýchy. Sami sebe pravdivě nevidí, vlastní pýchu poznávají jen s největšími obtížemi, a ještě hůře tuto skutečnost akceptují a postupně ji odstraňují.

Autor článku hovoří dále o postojích, které mohou být kritériem stupně vývoje od pýchy k pokoře. "První z nich je míra ochoty podřízovat se vedení a přijímat rady těch, které Bůh posílá, aby nás vedli." Dát se vést je velmi důležitá věc. Současní lidé většinou nemají dobré duchovní vedení, ani o ně nestojí, jsou jen málo ochotni přijímat rady. Zde je na místě otázka, zda máme dobrého zpovědníka, jak se jím necháme vést. Zda žijeme v nějakém kvalitním duchovním

společnosti, kdo nás vede a jak nás vede? Na místě je rovněž otázka, zda člověk žijící mimo náboženské dění ve své farnosti nebo mimo určité duchovní společnosti je schopen úspěšně pokračovat na cestě osobního duchovního vývoje. Důležitou roli zde může sehrát i vhodná duchovní literatura. Účinné však je o čteném si s někým pokročilejším pohovořit, případně vybrané vhodné části promyslet nebo promeditovat. Celá tato problematika je velmi složitá. Mnoha lidem by patrně pomohla literatura, která se touto problematikou zabývá a poskytuje návody k meditační praxi apod. Mezi námi je asi mnoho těch, kteří si takové osobní vedení přejí. Někteří už asi “na sobě pracují” ve večeradlech MKH a jiných modlitebních a duchovních společnostech.

Dalším znakem je schopnost a ochota přijmout pro sebe příklady duchovního vývoje světců, snaha je následovat a řešit své životní problémy stejně jako oni, podle jejich vzoru. Zde rovněž velmi pomáhá duchovní literatura.

“Dalším kritériem narůstající pokory je úcta ke všem, kdo upřímně hledají Boha.” Zda dokážeme každého člověka “na cestě” přijímat s bezvýhradnou láskou, laskavostí, úctou, zda mu dokážeme naslouchat a zda jej nesoudíme v případě, že jde jinou cestou, než jdeme my. Dále je důležité, jak dovedeme přijímat nepřízeň lidí a případnou kritiku. Zda dokážeme v klidu a s ochotou naslouchat a přijmout i upřímnou kritiku vlastních chyb.

Nesprávným a duchovní pýchou poznamenaným postojem je, že jsme v duchovním životě našli něco, co zde dříve nebylo, je to falešný pocit vyvolenosti, příznačný znak duchovní pýchy.

Uvedené příznaky bývají ještě dosti často spojeny s neochotou nebo úplným odmítáním Božích znamení, soukromých zjevení a zázraků. Zde by možná bylo dobré říci, že člověk, který celou osobností nesměruje k Bohu, zpravidla nedokáže Boží znamení rozpoznat (k tomu napomáhá určitý změněný stav vědomí, je to dar Duchů svatých), ani mu porozumět, ani je nedovede ve vůli Boží prožít a v lásce přijmout, prostě být znamením obdarován a oslaven. Ona je to totiž zkušenost s Bohem, a ta bývá dáována jen těm, kdo o ni stojí, ne že na tuto zkušenost čekají, ale Boha hledají, vynakládají veškeré své úsilí na realizaci jeho cesty a chtějí žít v jeho vůli.

Stejně je to s vírou v zázraky. Každé prožité Boží znamení je osobní malý a nádherný zázrak. Pak už nepotřebují žádné důkazy, pak jsou pro ně zázraky jen další realitou (realitou života s Bohem). Totéž platí o zjeveních. Jistě by nás nenapadlo mít pochybnosti o příchodu Naší Paní do Fatimy, Lurd, Garabandalu, Medjugorje, na Turzovku, do Litmanovce apod. Pro mnohé je to jistota. Nedivíme se však těm, kteří v to nedokáží uvěřit, nemáme jim to vůbec za zlé, ale říkáme: “Bratři a sestry, je to jistě pravdivé a navíc zcela reálné. Realita duchovního světa, toho Světa s velký S, bude stále dosažitelnější. Pojd'te všichni za Pánem. Pojd'te všichni do Medjugorje, do školy lásky, do školy Mariiny.”

MD

Četba na prázdniny

Svatý Martin

Rytíř milosrdenství V.

Wilhelm Hühnermann

Cizinec

Skončilo hněvivé běsnění zimy a na panonskou zemi se usmálo nové jaro. Martin a Festus to měli teď těžké, sedět ve školní lavici nad voskovou tabulkou a počítáním, když svět lákal tisíci pestrých květů.

Odpoledne bylo na štěstí volné. Chlapci se mohli do sytosti honit po polích a lesích, směli jezdit na koni a plavat, rybařit a lovit až do večera. Nejraději se točili kolem vojáků, kníratému poddůstojníkovi Hyphaxovi ztropili ne jeden bujný žertík, na který podle nálady reagoval buď hubováním nebo smíchem. V zásadě se nikdo na bystré hochy nezlobil, dokonce ani hráč na tubu, kterému jednoho dne nalili do nástroje mýdlovou vodu, ani starý legionář, kterému dali pod

pokrývku živého ježka.

Veselým a vždycky ochotným společníkem jim při všech takových kouscích byl dvanáctiletý vozataj, který sloužil v kohortě od poslední válečné výpravy. Jmenoval se Demetrius, pocházel z Byzance. Rodiče už neměl, a proto se dal k sabarským jízdním kopiníkům s úmyslem najít štěstí pod římskými korouhvemi. U zásobovacího oddílu se šikovný výrostek dobře uplatnil.

Jeho jedinou starostí bylo, že se nikdy dosyta nenají, a určitě by vyhladověl, kdyby si pořád neloudil o přídavek. Nic před ním nebylo jisté, ukradl vejce a k tomu i slepici, před očima kuchaře lovil z kotle nejtlustší uzenky, a když nenašel nic jiného, vylovil bochník chleba ze zásobních stanů. Když ho přistihli, dostal pořádný výprask, ale Demetrius měl raději bolavý zadek než kručící žaludek.

Mladý Levantínek se brzy stal nejoddanějším pomocníkem obou římských chlapců, snášel štulce, které si vlastně zasloužili ti dav, ale když bylo doopravdy zle, Martin a Festus dovedli zas rychle utišit hněv starého zásobovacího velitele.

Ze začátku bylo dorozumívání dost obtížné, neboť Demetrius mluvil řecky a oba důstojníci synkové latinsky, ale to nejnmutnější se navzájem rychle naučili, a když chybělo slovo, nahradilo je gesto a mimika.

Často brali přátelé vozataje na lov či rybaření a Demetrius byl tak obratný že se většinou vraceli domů s bohatým úlovkem. Mladý Byzantínek vypátral každé liščí doupe a pstruhy chytal holou rukou. Samozřejmě se postaral, aby se nejeden úlovek zvěře či chutné ryby na místě upekl a snědl. Také v boxu a zápase radil panským synkům a naučil je dost užitečných triků.

Tři chlapci by si nepomysleli, že by někde na zemi mohl existovat nádhernější ráj než v lesích a lukách Panonie.

Ale právě toto jaro, které tak nádherně zářilo našim třem přátelům, přineslo těžkou bouří církvi Boží. Doba krvavého pronásledování už sice byla pryč, ale hrozilo nebezpečí, že bludná nauka roztrhne křesťanství.

V Sabarii se o tom dověděli jen málo. Křesťanské společenství bylo početně malé, skládalo se převážně z prostých, obyčejných lidí, vojáků, veteránů, otroků, rolníků a drobných obchodníků. Každou neděli se scházeli v bývalém skladišti, kde s nimi staří kněz Agathus slavil svatou oběť. Potom byla v témže prostoru agapé, prvokřesťanská hostina lásky, prospívající především chudým. Každý k ní přispěl podle svých možností; Festus, syn setníka Cornelia Sexta, který mezitím postoupil do funkce primipila, nejvyššího setníka kohorty, nesl pokaždé jako obětní dar plný koš chleba, vína a ovoce.

“Pojď také se mnou na agapé!” navrhl jednoho dne svému příteli Martinovi. “Slavnostní oběti se mohou zúčastnit jen křesťané, ale potom, při večeři lásky klidně můžeš být.”

!Ale jsou křesťané, kteří mě znají,” zdráhal se Martin, “Felix, pomocník v kuchyni, čeledín Rufus, legionáři a tvůj otec. Nevyženou mě?”

“Nikdo tě nebude vyhánět,” ujistoval Festus. “Uvidíš, jak je to u nás bratrské. Všichni jsme jedno srdce a jedna duše.”

Nakonec zvědavost zvítězila nade všemi pochybnostmi a příští neděli po svaté eucharistii Festus propašoval přítele do shromáždění. Martin se udiveně rozhlížel po tabuli. Primipil Cornelius tam seděl vedle čeledína Rufa, vedle kuchtíka Felixe seděl kovář Ursus, muž silný jako medvěd, ale jednu nohu měl neohebnou. Festus už dříve příteli vysvětlil, že v době pronásledování křesťanů mu kat přesekl koleno žhavým železem. Zřejmě v tomto shromáždění nebyly vůbec žádné stavovské rozdíly. Všichni, otroci i svobodní, páni i kmáni, se k sobě chovali, jako by byli děti jednoho otce.

Kněz Agathus zahájil hostinu žalmem, k němuž přítomní zbožně přizvukovali, pak požehnal přinesené dary, které mladý diakon podával stolujícím.

Na čestném místě vedle něho seděl cizí duchovní, Agathus ho srdečně přivítal.

“Ještě jsem ho tu nikdy neviděl,” šeptal Festus příteli. “Zdá se, že je zdaleka.”

“Pocházím z Alexandrie v Egyptě,” řekl cizinec. “Učím tam jako profesor v Museion, proslulé vysoké škole. Měl jsem cestu do Říma, teď jdu do Bithynie.”

“Ty jsi byl v Římě?” vzrušeně zvolal kovář Ursus. “Viděl jsi otce křesťanstva?”

“Ano, viděl jsem Silvestra, římského biskupa. Shledal jsem, že je to zbožný a úctyhodný kmet, ale, žel, žádné světlo vědy.”

“Neptám se, jestli je můj otec učenec,” bručel kovář.

“Jak bychom také mohli najít mimořádné dary Ducha u muže, který žil jako poustevník, dokud ho nevyzvedli na římský stolec?” pokračoval s pohrdlivým úsměvem Alexandrijec. “Jistě se lépe hodil do své jeskyně v horách a nepochybně se tam cítil lépe než v Lateránském paláci, který císař Konstantin daroval římským biskupům.”

Je nástupcem Petrovým, a proto si zaslouží, abychom o něm mluvili s úctou,” odpověděl Agathus nemile dotčený Egyptanovou povýšeností.

“Ovšem,” smál se cizinec, “ale přece bychom mohli od nejvyššího biskupa křesťanstva očekávat, že ve velkém boji duchů, kterým právě církev prochází, se rozhodně postaví na stranu těch, kdo chtějí očistit víru od pošetilých omylů.”

“O jakých omylech to mluvíš?” ptal se zneklidněně místní kněz.

“O těch, které se časem vplížily do učení o Kristu a ztěžují vzdělavcům přístup k našemu náboženství. Od osvícených duchů našeho století se přece nedá čekat, že budou věřit, že Vykupitel je rovný Bohu.”

“Snad nechceš říci, že popíráš Kristovo božství?” vyjel Agathus.

“Ctím Ježíše Krista jako prvorozeného a nejpřednějšího tvora Božího, ale právě jen jako jeho tvora. Jak ale může být tvor stejné podstaty s Tvůrcem?”

Chvěje se pobouřením, zvolal Agathus:

“To, co říkáš, je proti jasným slovům Písma svatého. Tak je psáno v první kapitole Janova evangelia: “Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.” Jestliže je Kristus tvor, jak tvrdíš, pak nebyl Boží Syn, od věčnosti stvořený v lůně Otce. Je to tvoje učení?”

“Je to tak!” přikývl profesor. Sálem se rozlehla bouře nevole. Lidé většinou vyskočili, křičeli vzrušeně jeden přes druhého. Kovář Ursus bouchl těžkou pěstí na stůl a hněvivě vybuchl:

“Když Kristus nebyl Bůh, proč jsem si nechal proseknout koleno? Pro tuto víru jsme trpěli. Ukaž mu ruku, Rufe, kterou jsi držel v plamenech! Ukaž mu svůj prázdný oční důlek, Chrysogone, a vyprávěj cizinci, proč ti vypálili oko! Pro co jiného, než pro víru v Krista, Syna živého Boha!”

“Máš pravdu, Urse!” souhlasil propuštěný otrok Chrysogonus.

“Pro tuto víru jsme trpěli!” přikývl Rufus, čeledín ze stáje. “Kdo učí něco jiného, nemluví k nám ve jménu Boha, ale démonů, kteří zasévají koukol mezi pšenici.”

(Pokračování příště)

Úmysly Apoštolátu modlitby na měsíc srpen 1997

Úmysl všeobecný:

Ať církev v rozdílnosti svých charismat a darů stále více ukazuje svou duchovní jednotu.

Apoštol Pavel píše v 1. listě křesťanům do Korintu: “Usilujte o to, abyste měli lásku” (14,1). A na začátku 13. kap. téhož listu píše: “Kdybych mluvil jazyky lidskými a andělskými, ale neměl přitom lásku, jsem jako zvučící kov a řinčící zvon” (13,1) - a potom následuje známá velepíseň na lásku. Stojí jistě za povšimnutí, že Pavel v tomto listu mluví v kap. 12. a 14. o charismatech a mezi tyto dvě kapitoly vsunuje velepíseň lásky. Příliš často se oddělovaly kapitoly o charismatech a kapitola o lásce. Šlo to někdy až tak daleko, že se na charismata pohlíželo jako na něco podřadnějšího.

Proto Pavel, když začíná psát o charismatech, říká” “Bratři, co se týká duchovních darů, rád bych, abyste měli v té věci jasno” (12,1). V poznámkách k NZ se uvádí, že prvotní církvi se

Duch svatý více projevoval navenek mimořádnými dary. Protože se tehdy církev mezi pohany teprve začala šířit, bylo třeba, aby se i zevně ukazovalo, jak veliké duchovní bohatství přináší evangelium. Tyto mimořádné dary nejsou totéž co posvěcující milost. Ta je skrytý Boží dar v duši a je určena předně k tomu, aby ji znovuzrodila. Není tedy stejného řádu jako dary. Mimořádné dary jsou něco jiného. Duch svatý jimi poděloval věřící, někdy i bez ohledu na jejich vnitřní svatost. Nebyly proto určeny na prvním místě k duchovnímu prospěchu toho, kdo je měl, nýbrž k užítku druhých. Skrze ně se mohlo evangelium snadněji šířit a více upevňovat. Avšak v Korintě neměli o těch darech správné názory. Dívali se na ně jako na osobní vyznamenání a chlubili se jimi. Kromě toho některé dary přeceňovali, jiné zas nedoceňovali. Pavel je proto o nich poučuje takto: 1) všechny tyto dary pocházejí od Ducha svatého; 2) jsou dány pro dobro církevní obce; 3) jejich stupnice se hodnotí podle toho, jak jsou pro druhé užitečné; 4) mluvení z vnuknutí daleko přesahuje dar mluvit neznámými jazyky; 5) láska je víc než všechny dary dohromady.

Když apoštol píše o jednotlivých darech, říká: “Toto všechno působí jeden a tentýž Duch” (12,11), a pokračuje známým přirovnáním o lidském těle, kde je mnoho údů, ale jedno tělo: “Kdyby všecko bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo” (12,19-20). “Vy jste Kristovo tělo a každý z vás je jeden úd” (12,27).

Známy papežský kazatel O. Ramiro Cantalamessa OFM Cap. píše o své proměně působením Ducha svatého. “Co mě vedlo k obnově v Duchu svatém? Působil jsem na katolické univerzitě v Miláně a přednášel jsem historii raného křesťanství. V r. 1974 jsem slyšel první zprávy o evangelizaci v Duchu a jako každý kněz reagoval jsem negativně. Zejména jsem odmítal “mluvení v jazycích”... Později se ve mně odehrála duchovní bitva. Poznal jsem, že Duch po mně chce, abych zanechal knih a univerzitní katedry a šel hlásat Boží království. Šel jsem s obavami za generálním představeným a vše jsem mu řekl. Kapucíni byli velmi pyšní na to, že jeden z nich je univerzitním profesorem. Představený mi řekl, abych si přišel pro odpověď za rok. Za rok mi sdělil: “Ano, je to vůle Boží. Budou o tobě říkat, že jsi blázen a heretik, ale za deset let to pochopí.” Mnozí pochopili už za rok a byl jsem jmenován papežským kazatelem.

Když jsem poprvé stál před papežem a kardinály, měl jsem trochu trému, ale pak jsem si vzpomněl na proroka Aggea: Odvahu, Zorobábeli! Odvahu, Jošuo! Odvahu, všechen lide! Dejte se do díla neboť jsem s vámi (srov. Ag. 1,4). Ztratil jsem strach a zvolal jsem: Odvahu, Jene Pavle II.! Odvahu, lide celé země! Odvahu, biskupové! (srv. KT 41/91)

“Obnova není jedním z hnutí v církvi, i když je tak pro lepší přehlednost označována. Nemá vlastní spiritualitu... Spiritualitou není v obnově nic jiného než křesťanský organismus vyrůstající ze křtu... Je to pro všechny křesťany.” (Effatha 1/92)

Proto Sv. Otec chce, abychom se v srpnu modlili za církev, aby v rozdílnosti svých charismat a darů stále více ukazovala svou duchovní jednotu.

Úmysl misijní:

At' příprava na III. tisíciletí oživí v církvi
nadšení pro hlásání Ježíše Krista,
jediného Spasitele člověka.

Úmysl národní:

At' teologové a hlasatelé evangelia činně přibližují našim současníkům Ježíše Krista.

Pozn. Komentáře k misijnímu a národnímu úmyslu Apoštolátu modlitby uvedeme v příštím čísle.

S Marií vstříc roku 2000

Svou zbožnost, která žije v našem srdci, musíme dát ovšem také najevo vnějšími projevy.

vnější znamení má svoji cenu: vytváří dobré návyky, pomáhá v období zkoušek a dává dobrý příklad.

Zasvěcení Ježíši skrze Marii

Ludvík z Monfortu vysvětluje svoji formu zbožnosti, která spočívá v úplném zasvěcení sebe sama, Ježíši skrze ruce Panny Marie, která je provázena dokonalým obnovením křestního zasvěcení a křestních slibů.

Touží dát nám dobrou metodu, jak obnovit křestní milost, a touto metodou je Maria: “Odevzdat se zcela nejsvětější Panně Marii s cílem, aby nás zcela odevzdala Ježíši Kristu” (VD 121).

Odevzdat se zcela Panně Marii znamená podle příkladu Jana Pavla II. prožívat osobně mariánskou spiritualitu, svěřit se bezvýhradně svaté Panně. Odevzdáváme jí všechno, co máme: tělo i duši, inteligenci, senzibilitu, schopnost milovat a dát se milovat, naše dobré vlastnosti. Všechno to dáváme do služeb Panny Marie pro větší slávu Boží a větší prospěch našich bližních.

Svěřit se Marii znamená opustit sám sebe a v klidu a v důvěře, abychom lépe jednali se shodě s Boží vůlí.

Proč máme nastoupit právě tuto cestu, abychom dosáhli svatosti? Monfort vypočítává mnoho důvodů:

1. Úplné zasvěcení Ježíši skrze Marii nás staví plně do služby Bohu. V určitém smyslu je to víc než vstoupit do nějaké řeholní společnosti. Uprostřed obyčejného života jako dobří laici získáváme možnost kráčet ke svatosti ve škole svaté Panny. Tím napodobujeme Ježíše, který žil třicet let v Nazaretě a byl jí poddán. Jestliže on zvolil tuto cestu, znamená to, že je nejdokonalejší prostředek, jak vzdát chválu Otci.

2. Jestliže se odevzdáme celé Panně Marii, ona se odevzdá nám. Je s námi zvláštním způsobem, osvěcuje nás a pomáhá nám.

3. Je to cesta snadnější, kratší a bezpečnější než jiné cesty k dosažení jednoty s Ježíšem. Není snazší v tom smyslu, že by postrádala kříže a těžkosti, ale s Mariinou přítomností je její služebníci snášejí snadněji, záslužněji a k větší slávě. (VD 054).

Je to cesta bezpečná, protože již přivedla ke svatosti mnoho věřících, ale především proto, že je to “úkol Panny Marie, aby nás přivedla bezpečně k Ježíši, jako je nejvlastnější úkol Ježíšův, aby nás přivedl k Otci” (VD 164).

Blahoslavení, skutečně blahoslavení!

Z “obdivuhodných plodů” slíbených věrné duši uvádí sv. Ludvík sedm. Je to skutečná syntéza křesťanského života prožívaného s Marií až k vysokému stupni svatosti. Je to skutečné horské kázání v monfortském stylu. Skutečně blahoslavený, kdo přebývá na této hoře s Marií.

* Blahoslavený, protože budeš moci poznat, jaký skutečně jsi: tvor před svým Stvořitelem. Je třeba poznat, že jsme hříšní; to je první krok k obrácení. “Zřící se sebe sama, zapřít sám sebe, abychom byli schopni přijímat Boží moudrost.”

* Blahoslavený, protože Panna Maria to dá podíl na své víře. Budeš žít vírou čistou, živou, činnou, pevnou a statečnou.

* Blahoslavený, protože pocítíš Boha jako Otce a ochutnáš svatou svobodu jeho dětí. Zakusíš jej jako dobrého Otce, kterému se odevzdáš s úplnou důvěrou.

* Blahoslavený, protože budeš schopen odevzdat se Marii s skrze ni Bohu. Odevzdáš se jí jako dítě do náruče své matky: “Já jsem celý tvůj a svěřuji ti sám sebe...”

* blahoslavený, protože pocítíš, že jsi v důvěrném spojení s Marií. Duch svatý, který najde v tvé duši svou Snoubenku, sestoupí tam, vykoná tam své divy. Naplní ji svými dary, především

darem moudrosti.

* Blahoslavený, protože pocítíš, že jsi přetvořen v Ježíše Krista. Máme žít v Kristu do té míry, abychom byli jeho přirozeným obrazem, a není bezpečnějšího a snazšího prostředku než Maria, která je dokonalým a věrným obrazem Ježíše Krista, a je tedy schopna vytvořit jej i v nás.

* Blahoslavený, protože budeš ctít a slávou Boží. Všechno má směřovat k Boží slávě. Od Boha jsme byli stvořeni, k němu se máme vrátit. Jedině Bůh! je programem všech světců.

Životní styl inspirovaný Pannou Marií

Jan Pavel II. v encyklice Redemptoris Mater popisuje sv. Ludvíka Grigniona jako mistra spirituality. Skutečně, on umí najít pro každou situaci to, co je nejpotřebnější.

Aby vysvětlil, jak je možno žít zasvěcení Ježíši skrze Marii, navrhuje nám, abychom si vstřípili do paměti jednu formuli: Monfort proto píše, že máme žít skrze Marii, s Marií, v Marii a pro Marii, a to za tím účelem, abychom všechno vykonávali skrze Ježíše, v Ježíši a pro Ježíše. Pak vysvětluje:

* Skrze Marii. V nejběžnějších úkonech všedního dne máme se nechat vést duchem Mariiným, který je místem, kde působí Duch svatý.

* S Marií. Jestliže žijeme v duchu Panny Marie, ona se stává naším vzorem a my směřujeme k tomu, abychom napodobovali její skutky.

* V Marii. Svatá Panna je Božím rájem, do kterého mohou lidé vstupovat. “Maria je Boží svatyně, místem odpočinku Nejsvětější Trojice, trůnem Božím, městem Božím, Božím oltářem.” (VD 262). Jsi-li v Marii, jsi v Bohu.

* Pro Marii. Všecko pro Mariinu slávu. Upřesněme, že “služba Panně Marii je jako první cíl” a “cílem posledním je sám Ježíš Kristus” (VD 265).

Dělat všechno pro Marii znamená žít v úplném zasvěcení její službě připraveni poznávat ji, bránit ji a šířit její úctu.

Stát se apoštoly

Sv. Ludvík ukazuje, jak spiritualita zasvěcení ovlivňuje apoštolát v Církvi: tím, že žijeme naplno svůj křest, oddáváme se službě Panně Marii a stáváme se pravými apoštoly dneška.

Je to právě prostřednictvím Panny Marie, která nás přivádí k apoštolátu, neboť to bude její dílo, že i naši bratři najdou Ježíše Krista. Podávat svědectví a rozšiřovat pravou úctu k Marii je totožné s hlásáním evangelia.

Prostřednictvím svého apoštolátu můžeme říci se svatým Pavlem: Moje děti, znovu vás v bolestech rodím, dokud nenabudete podoby Kristovy (Gal 4,19). Jak bychom mohli napodobovat věrněji Marii, než v tomto tajemném duchovním mateřství?

V Mariině škole se každý křesťan stává apoštolem. Ona nám dává pochopit hodnotu modlitby a význam Slova, pomáhá nám najít rovnováhu mezi rozjímáním a aktivitou, doprovází nás a je naší oporou ve zkouškách a konečně udržuje v našem srdci horoucí touhu po apoštolátu.

Cesta zasvěcení

Zasvěcení se Kristu skrze Marii není nic jiného než dokonalá obnova křestních slibů. Toto zasvěcení si žádá přípravu, která nám pomůže poznat sebe samy, odříci se světa a Dávla a spojit se s Kristem s pomocí Panny Marie. Po duchovní obnově nebo exerciciích zvolíme termín zasvěcení, nejlépe o mariánském svátku. Toto zasvěcení častěji obnovujeme, nejméně jednou ročně ve výroční den prvního zasvěcení (VD 233).

Skrze Marii k Ježíši!

Poznámka:

Mnohem podrobněji se dočteme o této mariánské úctě v novém překladu knihy sv. Ludvíka Marii Grigniona z Monfortu O pravé mariánské úctě, kterou vydala Matice cyrilometodějská v

Olomouci spolu s modlitbami doporučenými sv. Ludvíkem.
Odkazy VD odpovídají číslům odstavců v této publikaci.

Církevní aktuality

* **Jan Pavel II. poslal symbolický peněžní obnos** na pomoc obětem povodní v Polsku a v České republice.

Po modlitbě Anděl Páně v neděli 20. července řekl Svatý otec: Srdcem a modlitbou jsem s těmi, kteří nadále prožívají tragédii povodně. Těm všem prokažme svou křesťanskou solidaritu. Jsem rád, že jejich krajané velkodušně pomáhají obětem této strašné katastrofy. Ještě jednou se spojuji s těmi, kteří trpí. Bůh vám všem žehnej!

* **Křesťanské církve české republiky** poslaly poselství křesťanům Severního Irsku, ve kterém vyzývají ke smíru a pokoji. Otevřený dopis vyslovuje politování, že se křesťané dávají zatáhnout do obchodu se zbraněmi. Poselství podepsal kardinál Miloslav Vlk a senior Pavel Smetana, předseda ekumenické rady církví v České republice.

* **U příležitosti 50. výročí svatořečení Ludvíka Marii Grigniona z Monfortu** zaslal Svatý otec list představeným mnonfortiánských řeholních společností: Společnosti Mariiny, Bratří sv. Gabriela a Sester Moudrosti. V dopisu se mimo jiné praví: “Abychom poznali věčnou Moudrost, vyzývá nás Grignion z Monfortu vytrvale, abychom se zasvětili Nejsvětější Panně, která je spojena s Ježíšem více než světlo se sluncem... Bylo by vhodné, abychom znovu objevili horlivost a správný směr Monfortův a dali úctě k Panně Marii správné místo.”

V závěru dopisu se praví: “Nyní, když se v tolika zemích stala naléhavou nová evangelizace, Monfortova horlivost pro Boží Slovo, jeho péče o chudé, jeho schopnost být pozorný k těm nejprostším a podporovat zbožnost, jeho kvality organizační, jeho iniciativa při zakládání duchovních hnutí, která se angažují pro chudé, to vše může svým způsobem inspirovat apoštoly dnešních dnů.”

* **Vatikánský tiskový mluvčí J. Navarro Valls** popřel informace, podle kterých měl Vatikán přechovávat 200 miliónů švýcarských franků, které chorvatští fašisté sebrali Srbům a Židům v bývalé Jugoslávii.

* **V neděli 20. července** byl ve své rodné obci Topolčianky u Nitry vysvěcen na biskupa Jozef Zlatňanský, dosavadní sekretář Kongregace pro nauku víry, který byl jmenován sekretářem Stálé komise mezikasteriální církve ve Východní Evropě. Tato komise od 15. ledna 1993 nahrazuje papežskou komisi pro Rusko a má za úkol péči o obnovu katolické církve na území bývalého Sovětského svazu.

* **V americkém státě Jižní Karolina** byl zahájen soudní proces proti radě Charlestonu, která se usnesla, že ve svém sídle umístí tabuli s Desaterem. Náklady na pořízení desky mají být pokryty ze soukromých prostředků.

KAI

* **Německý kosmonaut Reinhold Ewald byl ve vesmíru. Po svém návratu řekl zástupci agentury KNA:**

Jurij Gagarin po svém letu prohlásil: “Boha jsem nahoře neviděl.” Zázitek Boha a vesmírný let, to jsou dvě zcela rozličné věci. Není možno si někam vyjet, abychom se setkali s Bohem nebo spatřili nebe. “Prostorově není člověk Bohu ve vesmíru nijak blíže než na zemi, nanejvýš v tom smyslu, že v extrémních situacích častěji prosí o pomoc a sílu... Já jsem vyslovil mnoho

střelných modliteb, když na palubě MIRU vypukl požár.” Jeho rodina se za něho modlila na zemi a během letu vysvítila mnoho svíček. On sám po návratu využil první mše svaté, aby “poděkoval za štěstí, že se mohl opět vrátit. Není to vůbec samozřejmé, nýbrž je to řízení, které jako věřící člověk připisují Bohu.”

-idu-

* Mezinárodní biblická společnost zastavila všechny práce na přepracování bible v duchu “pohlavní neutrality”. Stalo se tak po masivních protestech. Lars Dumberk, president společnosti, k tomu řekl, že taková verze bible by vedla k roztržení Těla Kristova. **Po rozhodných protestech amerických kněží v Římě byla zastavena rovněž obdobná iniciativa amerických biskupů.**

-sks-

* **Ve Vatikánu publikovala kongregace pro biskupy a kongregace pro evangelizaci národů Instrukci o diecézních synodech.** Dokument má 23 stran a skládá se z úvodu, pěti kapitol a závěru.

V úvodu se hovoří o “kompetenci a výkonu funkce biskupa v latinské církvi”. Odpovídá současně na dotazy a požadavky četných biskupů, kteří požadují bratrskou pomoc při slavení těchto synodů. Úvod zdůrazňuje, že je nutno se držet Koncilu a Kodexu církevního práva z r. 1983, jmenovitě pak kánonu 460-468. Jednotlivé kapitoly mají názvy: I. Uvedení do povahy a účelu diecézního synodu; II. Složení synodu; III. Svolání a příprava synodu; IV. Průběh synodu; V. Synodální dekrety a prohlášení.

Závěr pojednává o oblasti pastoračních aplikací ve smyslu KKP a o pravomoci diecézních biskupů.

-vis-

Není dne, který by nestvořil Bůh. Každý den je nové Boží dílo. Proto také každý den patří jemu.

Gottfried Berron